

Opvoeden kinderspel?

Verhalen van:
Yashodara Landvreugd

Proloog

De korte verhalen zijn allen gebeurtenissen uit mijn leven als moeder. Ze staan niet chronologisch in dit boekje dus kan het gebeuren dat in het ene verhaal mijn dochter Dotje (eerder was haar naam Dakini) nog een baby is terwijl in het verhaal ervoor zij al op de school LIFE! zit. De school waar ik 6 jaar bij gewerkt heb.

In sommige verhalen wonen mijn oudste 2 kinderen, mijn zonen; Angel en Luna nog bij en met mij en heb ik een relatie met Patrick. In andere verhalen ben ik bij hem weg en leef ik met mijn huidige partner Ferry, en onze eigen dochters. De verhalen zijn los van elkaar te lezen. Nog steeds is het dan mogelijk om de eventuele herkenning of inspiratie te ontvangen.

De reden waarom ik zo open en 'bloot' over mijn leven schrijf, is dat ik het als opvoeder echt gemist heb om van andere opvoeders in makkelijk te lezen taal te lezen waar zij tegenaan lopen en hoe ze daar mee omgaan. It takes a village to raise a child, betekent voor mij dan ook, wees open een eerlijk over hoe jij het doet als opvoeder en daarmee help je jezelf over je eventuele schaamte en onzekerheid heen en de ander door te inspireren.

Mijn boodschap als opvoeder is: door moeder te worden, heb ik mezelf heropgevoed. Ik heb vele concepten over het moederschap mogen loslaten. Ook heb ik negatieve gedachten over mijzelf gehad gevoed door de kritische stem in mijn hoofd van de criticus die vaak meekijkt en me beoordeelt.

Maar door meer en meer mezelf te zien en daarmee te begrijpen kan ik meer en meer mezelf accepteren als moeder van en bovenal als mens.

Ahee!

Yashodara Landvreugd

Augustus 2020

De schaduw van het leven

'Jij hebt ons nooit geleerd om met schulden om te gaan', zei mijn zoon en ik kon het twijfeloos beamen. Nee zij leerden het niet van mij, ik leerde het niet van mijn ouders en ga zo maar door.

Welke ouder bereidt zijn koters nu werkelijk voor op de valkuilen van het leven?

Wat ik als kind vaak hoorde was de niets zeggende vraag van volwassenen: 'Wat wil jij later worden?' Impliciet betekende die vraag waarschijnlijk; wat ga jij doen als je (jong)volwassen bent om ervoor te zorgen dat je gelukkig bent en blijft? En dat zogenaamde geluk zit hem dus niet in werk, vriendschap of gezin.

Maar dat geluk zit hem in het kunnen houden van jezelf, waar je jezelf ook aantreft.

Dus is de vraag: Welke tools ga jij aanleren om te kunnen processen wat op jouw pad komt, om te kunnen incasseren wat er aan tegenslagen gevoeld gaat worden, om te kunnen accepteren wat voor pijn en verdriet jij te verduren krijgt?

En ja DAT zijn de juiste vragen die je als opvoeder/inspirator aan een 'kind' zou kunnen vragen.

Want zoals jij en ik natuurlijk ergens allang weten, is het leven 1 grote quest waarbij de ontknoping als uitkomst heeft: 'Nog meer van jezelf houden en daarmee van alle mensen om je heen'.

En dat van jezelf houden, gaat niet 1,2,3. Soms begint het met het uiterlijk van je lichaam. Kan je jezelf letterlijk in de ogen kijken wanneer je voor een spiegel staat? Hou je ervan je lichaam te bewonderen wanneer je naakt naar jezelf kijkt? Hoe is het om jezelf te omhelsen en lief te hebben?

En dan komt de volgende stap: Kan je en misschien is het wel, durf je jouw manier van doen te zien en te accepteren? Met al die schaduwkanten erop en eraan?

De schaduw van het leven

En dat is een lastige, want de meeste kinderen worden opgevoed met opmerkingen als: 'Hou daarmee op! Ben je nou helemaal gek geworden! Ik tel tot 10!' En als kers op de taart volgt er een straf die kan variëren van een soort opsluiting in de slaapkamer tot fysieke aanraking die onprettig is of woorden die meer kapot maken dan helen.

Je moet als kind wel heel stevig bij jezelf kunnen blijven, willen deze interventies geen littekens achterlaten. Littekens die vertaald kunnen worden naar gedachtes dat jij niet goed bent zoals jij bent.

Eigenlijk zou elke opvoeder bezig mogen zijn met het kind voorbereiden op het ware leven. Niks mooie cijfers, diploma's, hoge functies, geld of de perfecte partner.

Nee ik bedoel de zogenaamde misstappen van jouw of je geliefden, of de ziektes, het verlies en de dood van naasten of jij zelf. De financiële en emotionele tegenslagen die terug blijven komen en niet te voorkomen lijken, de wanhoop, het opgeven en de diepe put.

Oftewel de schaduw van het leven.

Want het leven zal jou, mij, een ieder altijd weer testen. Alsof het ons wil laten zien op welke vlakken we nog dingen uit de weg gaan. Waar kan je als mens nog niet blijven staan in je eigen kracht en licht? Waar ben je als mens nog gevoelig voor de kritische opmerkingen van die ander, de gevolgen van jouw handelen, het onverwachte lot? Hoe kan dat alles nog haken aan dat negatieve wat jij ooit over jezelf en het leven bent gaan geloven?

Wat ik tegen mijn eigen kinderen had mogen zeggen is: Het leven is niet per se alleen maar feest en lol. Er gebeuren ook dingen die pijn doen, waar je bang van wordt en waar je hard voor weg wil rennen.

Maar als jij alles dat jij geleerd hebt om erbij te blijven, om rustig en diep te ademen en bovenal er voor jezelf te zijn en van jezelf te blijven houden, kan inzetten wanneer het water je aan de lippen staat, dan lief kind kan het leven en alles dat het jou voorschotelt, een reis zijn die jou laat voelen en beleven wat jij nodig hebt om meer en meer jezelf te accepteren. En te ervaren dat jij liefde bent. Ahee!

Seksuele aantrekking en dochters

Wat geef ik mijn dochter onbewust mee aan seksuele idealen? Ik werd me er deze week meer bewust van. Het lijkt een andere bedoeling dan ik ervoer met mijn zonen.

'Het' zit erin op het oog onbelangrijke dingen. Zo wil mijn dochter haar haren afknippen, de dode puntjes. Ik voelde grote teleurstelling, was juist de laatste tijd zo onder de indruk van haar prachtige lange wilde haren, die in ongelijke lengte langs haar lieve gezichtje hangen.

Nee Dotje wil het korter, alles op gelijke lengte, zoals haar vriendin.

Seksuele aantrekking en dochters

Wat ik dacht was dubbel. Er was een gedachte: 'Goh wat is ze toch lekker eigen wijs, ze weet zo goed wat ze wil, zelfs als haar moeder laat blijken een andere voorkeur te hebben, houdt ze voet bij stuk. Prachtig, dit komt ook door democratisch onderwijs waar kinderen leren om hun mening te vormen en die te onderbouwen. Goed gelukt dus'.

Maar er was ook een onderzoekende gedachte. Waarom wilde ik dat haar haar lang en 'wild' is? Het antwoord op die vraag, deed mij verschrikt staan: Ik projecteer onbewust mijn schoonheidsideaal op haar. Het meisje van 9 jaar!

Er kwamen meteen herinneringen naar boven uit mijn eigen jeugd. Mijn moeder heeft een duidelijk moraal ten aanzien van kinderen en het (seksueel?) aantrekkelijk maken van hen. Zo kregen de 4 dochters van mijn moeder geen speelgoed make up, geen barbies, droegen zij geen lakschoentjes of nagellak, niks prinsessenjurkjes of glimmende hangertjes in hun oren.

Nee wij droegen zelfgemaakte Laura Ashley overgooiers met stevig schoeisel voor onze smalle en wat doorgezakte voeten. De haren vaak kort of in een lage paardenstaart. Niks hoge of scheune ondeugende staartjes op het hoofd. Kokette laarsjes met franjes of strakke legging en minirokjes kwamen het huis niet in. (Pas later toen wij als pubers onze eigen kleding mochten kopen)

En ik was een kind dat observeerde. En voelde haarfijn aan dat de gehaakte bikini met kleine gaatjes en touwtjes aan de zijkant of de lange wilde haren van meisjes uit de straat, iets met mij deden. Het trok aandacht en maakte ze kleine mooie prinsesjes.

Maar als ik meevoel met mijn moeders bedoeling, klopt dat ook. Kinderen hoeft je niet op te zadelen met extra (seksueel getinte) aandacht van volwassenen. Daar zijn ze misschien helemaal nog niet klaar voor. Plus dat het ook gevaar kan opleveren.

Seksuele aantrekking en dochters

Het is confronterend om mezelf te observeren in hoe ik mijn dochter en kleindochter waarneem. Ze zijn zo mooi en knap, ze kleden zich geweldig en ze dansen indrukwekkend met hun soepele heupen. Ik geniet van die choregrafische bewegingen en schoonheid. Maar er is ook altijd een besef dat anderen ook zo kunnen kijken met misschien een andere intentie.

Oftewel het opvoeden van jonge vrouwen in een seksistische maatschappij heeft ook mij gekleurd en daar mag ik me meer en meer bewust van worden.

Ahee!

De afgelopen week heb ik verschillende personen gehoord die iets vertelden over wel of geen contact met je vader of je kind hebben.

Er zijn natuurlijk ook vrouwen die hun kinderen niet of nog weinig zien en mannen die niet willen dat hun kind naar de moeder gaat. Dit zie je alleen in deze Westerse maatschappij nog steeds minder vaak. Vandaar dat ik nu alleen even de vaders belicht.

Meestal zijn het moeders die de vaders verbieden hun kind te zien. Ik probeer me er altijd iets bij voor te stellen waarom de vaders nou geen contact zouden mogen.

Wat is er in godsnaam met die vaders aan de hand dat het voor de moeders een totale 'no go' is dat hun kinderen hun eigen vader mogen zien?

Hierna onderscheid ik een paar redenen:

Ik ben vrouwen tegengekomen wiens partner vreemdgegaan was (lange tijd) en die hem op deze wijze als het ware wilden straffen door het contact met het meestal nog (zeer) jonge kind te verbieden.

Ook ben ik vrouwen tegengekomen die het contact stopten wanneer hun ex een nieuwe vrouw kreeg en ze het moeilijk vonden dat deze nieuwe vrouw in het leven van hun kinderen zou komen. Gevolg ook hier was het verbreken van contact of strenge voorwaarden stellen waarbij de nieuwe vrouw niet aanwezig mag zijn wanneer vader kind opzoekt of meeneemt.

In de twee bovengenoemde situaties lijkt er sprake te zijn van afgunst, jaloezie, wantrouwen en (oude) pijn bij de moeder.

Ik kan me een vrouw herinneren wiens ex-man enorm genoot van zijn plotsklapse vrijheid die voortkwam uit de opgelegde straf van zijn ex vrouw. De alleenstaande moeder, draaide in korte tijd het verbod om en zorgde ervoor dat de vader veel meer tijd met de kinderen moest doorbrengen. Dat leek een betere 'straf'. De kinderen werd weinig gevraagd en leken in beide gevallen slachtoffer van een persoonlijke vete tussen de ouders.

Er zijn mij ook gevallen bekend van vaders die ofwel een zware verslaving hebben en zichzelf lichamelijk verwaarlozen en/of in het criminele circuit hun brood verdienen, ofwel er is sprake van (vermoedelijke) seksueel misbruik waardoor moeders geen vertrouwen hebben als het gaat om de veiligheid van hun kind.

Maar...er zijn ook vaders die zelf geen contact met hun eigen kind(eren) willen. Ze zien hun kind heel sporadisch, onderhouden geen (telefonisch) contact en lijken veel meer prioriteit te stellen aan hun nieuwe relatie en of gezin. Een andere reden kan zijn dat ze te druk met hun werk of andere bezigheden zijn. Moeders en kinderen zouden het heel fijn vinden als vader wat vaker en regelmatigiger ten tonele verschijnt, maar dit lijkt onmogelijk.

Ik krijg bij dit soort verhalen altijd een zelfde soort gedachte. Gedachtes over de vader die te maken gaat krijgen met spijt en gemiste kansen.

Wanneer je kind onder de 12 is en dus nog niet zelf mag beslissen bij wie het wil wonen, kan je als gescheiden ouder er bewust voor kiezen om het co-ouderschap aan te gaan. Ik heb dit 3 keer gedaan. Hierdoor verplicht je elkaar om minstens de helft van de tijd, oftewel 50/50 met (de opvoeding van) je kind bezig te zijn. Redenen als; 'het past niet met mijn werk of mijn nieuwe liefde wil dat niet', zijn dan mijns inziens ongeldig. Want allebei de ouders hebben de verplichting om in het onderhoud van hun kind te voorzien of krijgen te maken met de wensen van een nieuwe partner en ja dat is ondergeschikt lijkt mij.

Vaak zie ik dat moeders een (over)bezorgde houding ten aanzien van hun kinderen hebben na een scheiding en daarom wellicht meer dan de helft van de tijd opeisen. Na verloop van tijd klagen ze er dan over dat de vader geen tijd vrijmaakt om zijn kinderen te zien.

Het lijkt er dan op dat de vaders die meer dan de helft van de tijd "vrij waren" niet meer gewend zijn aan het dagelijks zorgen voor hun kinderen en het zich maar makkelijk laten welgevalen. Ze krijgen het vervolgens bijna niet meer voor elkaar om de zorg voor hun eigen kind weer op te pakken. Een moeizame verschuiving van de 'bioscoop, pretpark, laat naar bed papa' naar de 'eet je groente, op tijd naar bed en luizenkam papa'. Oftewel 'moeders laat die vaders zo snel mogelijk wennen aan de minder leuke kanten van het zorgende ouderschap en laat je bezorgdheid en gedachte dat jij het beter doet, los'.

Waarschijnlijk raakt deze tekst wel wat emoties bij alleenstaande moeders of vaders die hun kind niet mogen zien. Er kan ook irritatie of boosheid naar mij toe komen over de (kort door de bocht) conclusies over de clichés over de moeder- en vaderrollen. En ja ik moet af en toe de boel een beetje opschudden en confronteren, dat is de aard van dit beestje. En ja jij mag daar van alles van vinden en bij voelen.

Ahee!

Puberteit? Ooh boy!

Afgelopen week had ik een paar keer een gesprek met verschillende alleenstaande moeders van puberzonen.

Waar de vrouwen over spraken waren de tegenstelde verlangens die zichtbaar zijn. Aan de ene kant de zonen die 's morgens liever in bed liggen dan zich naar school te spoeden. Aan de andere kant moeders die hun zonen het liefst enthousiast, gemotiveerd en op tijd richting school zien bewegen.

Ikzelf ben een alleenstaande moeder van een puberzoon geweest.

Waar ik in die periode achteraf gezien het meeste last van had, waren mijn eigen overtuigingen over het moederschap en de leerplicht. Ik zat er helemaal in, totaal klem, ik kon geen kant op.

Naar school moest ie, en wel NU. Anders zou ik voor een zoveelste keer naar school of de leerplichtambtenaar moeten komen voor een gesprek over de verzuimde uren van de jongen in kwestie en zou ik me een ongekwalificeerde moeder voelen.

Een slechte moeder want het lukte mij kennelijk niet om hem naar school te sturen. Terwijl het al die andere ouders gewoon wel lukte en ik toch wel wist hoe belangrijk school en de leerplicht voor mijn zoon waren?

Ik zie me nog staan, 's morgens rond het tijdstip dat ik zelf de deur uit wilde gaan naar hilarisch genoeg de school waar ik werkte als docent, met mijn jas al aan.

En aan de rand van het bed van mijn puberende maar bovenal slapende zoon brak het zweet me dan uit, niet alleen vanwege het dragen van een jas binnenshuis maar meer nog door het antwoord op de vraag in mijn hoofd: 'Hoe ga ik hem nu naar school krijgen?'

Nou vraag je je misschien af hoe je het als moeder dan wel kan aanpakken zo 's morgens vroeg?

Puberteit? Ooh boy!

Laat ik beginnen met de don'ts:

- Ga niet preken aan de bedrand/ontbijtafel/et cetera
- Ga niet chanteren of dreigen aan de bedrand/ontbijtafel/ et cetera
- Ga je zoon niet opjagen
- Ga niet luider dan op conversatieniveau praten

Hoezo niet? Omdat jouw zoon jouw preken en dreigementen allang kent. Hij speelt ze onbewust af in zijn hoofd zodra hij jouw stem hoort. Door ze nodeloos te herhalen wakker je alleen de irritatie op en zijn bereidheid mee te werken neemt dan sowieso af.

Wat doe je wel?

- 's Morgens wanneer je nog genoeg tijd hebt, even de tijd nemen om rustig stil te zitten om een paar liefdevolle affirmaties ten aanzien van jezelf als moeder uit te spreken naar jezelf
- 's Morgens wanneer je nog genoeg tijd hebt, even de tijd nemen om rustig stil te zitten om een paar mooie liefdevolle affirmaties ten aanzien van je zoon uit te spreken
- Op andere momenten neem bewust een de tijd om te connecten met je zoon door zijn favoriete eten te maken, samen film te kijken, mee te gaan naar zijn sportwedstrijd, mee te kijken met zijn game, et cetera.
- Kijk of het lukt om een groot deel van de tijd te vullen met liefdevol plezier samen, dit lukt misschien niet meteen maar het kan wel groeien.
- Bel/spreek een vriend(in) op een gelegen tijdstip en vraag of je je ongenoegen mag uitspreken, neem de tijd en ruimte om dit grondig en uitgebreid te doen. Dit kan je lucht geven.

Voorbeelden van affirmaties zijn: 'Mijn zoon weet precies wat goed voor hem is. Mijn zoon leert nu wat hij te leren heeft in dit leven. Hij heeft de wijsheid die bij hem past. Ik vertrouw mijn zoon. Ik accepteer zijn keuzes'. 'Ik ben een liefdevolle moeder. Ik voel en leef de liefdevolle balans tussen loslaten en ingrijpen. Mijn zoon en ik leren allebei van deze situaties. Ik vertrouw op mijn keuzes. Het is goed'.

Laat je niet ontmoedigen door:

- De argwaan van je zoon, 'Waarom doet mijn moeder opeens zo aardig, moet ze iets van me?'
- Het wantrouwen van je zoon, 'Straks begint ze toch weer te stressen en preken zodra de vakantie afgelopen is'
- Je eigen wantrouwen, 'Ik dacht dat het beter zou zijn, maar hij blijft nog steeds in zijn bed liggen en komt te laat op school!'
- Je ongeduld 'Ik ben al 2 weken bezig met affirmaties en mediteren, hoe lang moet ik dit nog blijven doen?'

Laat je verrassen door:

- De liefde die je weer werkelijk gaat voelen voor je zoon
- Het plezier en de lol die jullie weer samen gaan beleven
- De kleine veranderingen in het gedrag van je zoon
- Het gevoel van ontspanning in jouw lichaam 's ochtends wanneer je van je meditatiekussen afstapt
- De wonderlijke veranderingen die zich plotsklaps manifesteren in jullie samenzijn en de positieve gevolgen daarvan
- Wat er gebeurt wanneer jij complimenten gaat geven over de dingen die hij nu wel doet (bv vieze sokken in de wasmand ipv ernaast)

En meer lieve moeders (en vaders natuurlijk net zo goed) is er wat mij betreft niet te doen.

Ahee!

Stel een eerlijke vraag

Het is me nu heel duidelijk, mijn waarden als werkende vrouw zijn zelfbeschikking, authenticiteit en gelijkwaardigheid. Ik wens ze voor mijzelf maar ook voor hen met wie ik werk.

Dit jaar ga ik cirkels van waarheid organiseren o.a. voor opvoeders maar hun kinderen zijn dus ook welkom. Waar het mij om gaat, waar ik voor wil gaan staan is die gelijkwaardigheid, die zelfbeschikking in een authentieke setting.

Toen ik als moeder te maken kreeg met mijn puberende zonen, waren deze waarden mij niet bekend. Mede daarom lag ik constant in de clinch met vooral de jongste van de 2. Ik kon hem niet werkelijk horen, het lukte me niet te ontcijferen waar zijn behoeften lagen en botste steeds tegen weerstand op. Een verlies-verlies situatie.

Steeds meer wordt mij helder nu mijn zonen puber af zijn. Mostert na de maaltijd zou je kunnen denken, maar mijn beleving is anders. Als moeder kan ik deze inzichten nu alsnog als leidraad gebruiken voor mijn contact met hen. Sinds ik met geweldloze communicatie en sociocratie bezig ben, gaat dit meestal vanzelf.

Daarbij heb ik nog een nakomertje van 6 waar ik een derde kans krijg, ik werk bij LIFE! met pubers en organiseer dus die pubercirkels waar ik met opvoeders van deze specifieke doelgroep te maken ga krijgen.

Zo zie ik nu een patroon over je kind een vraag stellen.

Dit was ongeveer wat ik kon doen met mijn zonen.

Opvoeder: 'Kan je je schoenen in de gang zetten?'

Stel een eerlijke vraag

Puber: 'Jahaa'.

O: 'Ik wil dat je ze wegzet, ik struikel er bijna over, kom op nou'.

P: 'Jaaa ik doe het zo'.

5 minuten later....

O: 'Je zou je schoenen wegleggen nu staan ze er nog!'

P: 'Ik zei toch dat ik het ga doen'.

5 minuten later...

O: 'Ik heb je nu al de hele ochtend lopen vragen of je je schoenen wel wil zetten en jij vertikt het om het te doen. Is het werkelijk zoveel moeite om ze even weg te leggen? Tjonge jonge ik doe het zelf wel als ik op jou moet wachten staan ze hier morgen nog en breek ik straks me nek nog omdat ik over ze struikel...' (zuchtend legt de opvoeder de schoenen in de gang)

Stel een eerlijke vraag

Er zijn verschillende misverstanden in deze situatie.

1. Wanneer de opvoeder de puber een vraag stelt, kan die op zijn/haar beurt de vraag beantwoorden met 'nee'
2. Wanneer de opvoeder een vraag stelt, die bedoeld is als bevel kan de puber die de vraag hoort denken: 'Fuck you!' en in protest gaan. Of de puber kan uit angst voor straf of hoop op beloning het bevel wel uitvoeren. Kinderen hebben meestal op die leeftijd al geleerd dat er weinig beloning zit aan dit soort kleine acties en een straf zullen ze ook wel niet krijgen dus kunnen ze zonder stress hun tijd nemen om over te gaan tot actie.
3. Wanneer ja als opvoeder je kind iets wil laten doen omdat je er zelf geen tijd voor of zin in hebt, zou je zo eerlijk kunnen zijn om dit erbij te zeggen. Je kind mag dan ook in alle eerlijkheid reageren op zijn/haar manier en wel of niet overgaan tot actie.
4. Wanneer je vindt dat je kind moet doen wat jij zegt, weet je dat er **geen** sprake is van gelijkwaardigheid en zelfbeschikking (van je kind). Als je daar mee kan leven en je kind niet protesteert, kan je daarmee doorgaan. Mijn ervaring hiermee is dat beide partijen uiteindelijk ver van elkaar verwijderd raken en dat het onderlinge respect wegebt.

Authentiek zijn, eerlijk spreken naar je kind, ook in open en eerlijkheid luisteren naar de verlangens van je kind, geeft al veel duidelijkheid.

Het hielp mij om me te realiseren dat mijn zonen ook specifieke verlangens hebben, wanneer ik ze een bevel geef. Ze liggen net lekker uit te rusten op de bank, zijn in een gesprek met hun vrienden, zijn druk bezig om met hun liefje af te spreken et cetera en dan kom ik plostklaps met iets totaal onbelangrijks aan hun hoofd zeuren. Ze zijn best bereid het te doen, maar hee alleen niet NU STANTE PEDE.

Er ging een wereld voor mij open toen ik zonder oordeel kon kijken naar hun behoeften en verlangens en kon voelen dat die net zo belangrijk waren als die van mij.

Mij bewust zijn van de intentie achter de 'vraag' die ik stel is helpend.

Stel een eerlijke vraag

- Kom ik zelf tijd te kort en heb ik hulp nodig? Laat ik dit eerlijk uitspreken en hopen dat mijn kind zijn/haar bezigheid minder belangrijk vindt dan de mijne. (Zelfbeschikking)
- Vind ik dat mijn kind iets moet leren (we hebben een afspraak waar we ons allebei aan moeten houden)? Misschien is het tijd om te onderzoeken of mijn kind nog achter deze afspraak staat, pas als we allebei deze afspraak dragen kunnen we op elkaar rekenen. (gelijkwaardigheid)
- Moet er iets gebeuren waar ik geen zin in heb (moe uit mijn werk)? Laat ik dat er dan eerlijk bij zeggen en vervolgens de ruimte en tijd aan mijn kind geven om hier wel of niet gehoor aan te geven. (authenticiteit)

Die authentieke manier van zijn, wordt na verloop van tijd je tweede natuur en als het meezit dus ook die van je kind.

Ahee!

Een buitengewoon bijzonder wonder

Het was niet bepaald voor de hand liggend om de dingen te doen die ik deed.

Mijn zoon zou later kunnen zeggen; 'Toen ik 19 was, ging mijn moeder uit huis'. Toch voelde het twijfeloos als de enige oplossing, een glasheldere impuls zo zou je het ook mogen noemen. Ik vertrok met in mijn kielzog mijn minderjarige dochter. Zij 'vaarde' half met me mee. Half omdat er co-ouderschap ontstond met haar vader, de stiefvader van mijn toen nog 19 jarige zoon. In mijn directe omgeving leek slechts een enkeling mij in te voelen, het was een vreemde tijd.

Mijn relatie met mijn zoon veranderde zoveel dat ik er maar half aan kon wennen. We zagen elkaar heel weinig en het begrijpen en begrepen worden verliep stroef. De astroloog die mij tijdens het Open Up festival inspireerde om mijn nieuwe liefde te ontmoeten, voorspelde ook een crisis met mijn zoon. Ik wilde de voorspelde crisis weglachen maar iets in mij wist dat hij gelijk zou krijgen.

Een buitengewoon bijzonder wonder

Er ontstond een nieuwe woonsituatie voor alle betrokkenen. Mijn dochter kreeg twee huizen, ik trok in bij mijn nieuwe liefde Ferry in Osdorp en zoonlief bleef in het huis met zijn stiefvader.

Niet iets dat ik vaak gehoord heb. Mijn ex heeft een groot hart en mijn zoon wilde geenszins met mij mee.

Boos was hij, dat ik voor een zoveelste keer een nieuwe relatie begonnen was. Teleurgesteld dat ik mijn hart volgde en niet uit dankbaarheid en trouw bleef waar ik was.

En hoe leg je iemand uit wat je voelt. En hoe leg je jezelf uit wat je doet. En hoe kan je verstand er ooit bij?

Je hart volgen, kan voelen als een keuze, eenmaal dat besluit genomen voelt alles als 'niet te stoppen', en volledig los van keuze vrijheid, als die al bestaat.

En nu zijn we een tijd verder. En tijd heelt wonden, zeggen ze. En soms heeft iets tijd nodig. Dus zijn de kaarten opnieuw geschud. Mijn ex is verhuisd en woont met zijn nieuwe liefde. Dochter heeft er een nieuw huis bij. Ferry is vrijgevig, flexibel en bereid ruimte in te leveren. En dat alles bij elkaar maakt dat, zoonlief nu toch bij mij in Osdorp woont.

En dat klinkt misschien heel logisch en normaal, maar vanuit het perspectief waar we een jaar geleden waren, is het alles behalve normaal. Het is een buitengewoon bijzonder wonder.

Ahee!

Co-ouderschap, een gouden oplossing

Volgens mij waren Kavanblaa en ik de bedenkers, tenminste zo voelde dat want we waren de eerste in mijn omgeving die dit deden. En dat was maar half fijn, om niet te zeggen vreselijk moeilijk soms. Zoals pioniers zullen beamen, je hoeft niet op begrip te wachten want dat is er gewoon nog niet.

We gingen uit elkaar, dat was duidelijk. Ik studeerde fulltime en Kavanblaa was huisvader geweest. Heel logisch dat hij de zorg voor Angel wilde voortzetten. En ik deed de sociale academie module socialisatie thema feminisme en las dus Anja Meulenbelt; 'De Schaamte voorbij'. De alleenstaande studerende moeder, dat wilde ik ook!

Een fifty fifty verdeling van het ouderschap leek mij de meest eerlijke oplossing. Mijn ouders dachten daar heel anders over. 'Een kind hoort bij zijn moeder te zijn', herhaalde mijn moeder telkens weer, ik voelde me niet begrepen.

Andere moeders in mijn omgeving, dit waren geen vrouwen van mijn leeftijd want ik was de eerste moeder in mijn vriendenkringetje gezien mijn relatief jonge leeftijd, zeiden steeds: 'Dat je dat kan, zo veel dagen zonder je kind?'

Het antwoord bleef ambivalent; Nee natuurlijk kon ik dat niet, werkelijk loslaten en vertrouwen dat pa net zo goed kon zorgen voor mijn Angelito lindo, maar ja... ik genoot ook enorm van de vrijheid die er opeens weer was. Dagen lang doen wat ik wilde, feesten, extreem laat pas eten of helemaal niet, seksen met wie ik wilde, in slaap vallen bij een ander, you name it.

Maar er was ook het grote missen, vooral op momenten dat ik vermoedde dat Angel het moeilijk had. En er kon een soort van jaloezie zijn als ik stelletjes samen vader en moedertje zag spelen, die vrouwen konden iets dat mij niet gelukt was; 'bij elkaar blijven'.

Co-ouderschap, een gouden oplossing

Zes jaar later deed ik het weer. Een vrij dramatische plotsklapse scheiding die plaatsvond in het buitenland, ik vertrok met mijn 2 boys terug naar Amsterdam. Het eerste half jaar, woonde Luna full time bij mij.

Toen zijn vader terugkeerde naar Nederland kwam het co-ouderschap wederom ter sprake. Een gigantische angst Luna kwijt te raken maakte dat ik niet enthousiast was de zorg te delen. Maar eerlijk is eerlijk, als vader 1 het mocht, mocht vader 2 het ook en dus ging ik akkoord.

En weer was er het paradoxale gevoel van genieten en missen.

Vijftien jaren verder en de keuze voor het co-ouderschap voelde voor het eerst als werkelijk passend en kloppend. Voor het eerst in mijn gescheiden leven ervaar ik de werkelijke meerwaarde van het gedeelde ouderschap. Doordat ik nu de helft van de week alleen met Dakini ben en we met z'n tweetjes een kamer delen, voel ik hoe dit onze band versterkt.

We genieten allebei van de uren die we samen doorbrengen, op onze kamer, 's morgens voor de spiegel en de kledingkast, op de fiets bewegend door de stad, samen aan mijn bureau kleurend in onze mandalaboeken.

Er ontstaat een 'Dakini en Yashodara band'. Een vriendschap zou ik willen zeggen, ons leven met z'n tweetjes, onze belevenissen, onze verhalen. En daar geniet ik zo van.

Plus er is de vrije tijd. De tijd dat ik mag doen wat IK wil, waarin ik voor niemand hoeft te zorgen, ik aan niemand hoeft te denken, voor niemand uit of naar bed moet. En die afwisseling geeft inspiratie en energie om een heerlijke moeder te zijn.

Het gekke is dat ik als puber zeker wist jong moeder te worden, maar daar nooit een gezinswens bij bedacht. Het ging mij in de wens vooral om de band die ik met mijn kinderen zou opbouwen.

Co-ouderschap, een gouden oplossing

Ook dit verhaal, met het onderwerp co-ouderschap kan voor onbegrip zorgen. Er is een diepgewortelde gedachte dat kinderen pas werkelijk gelukkig zijn als hun ouders samen zijn. Dus elke theorie die daar tegenin gaat, is gewaagd en zal tegengesproken kunnen worden. Er is wat dat betreft misschien geen absolute waarheid, slechts gevoelens en ervaringen.

Voor al die gelukkige stelletjes die heerlijk samen leven is mijn tip; deel de week zo in dat je als ouder echt een paar dagen alleen met je kind bent, je weet nooit of dit ooit van pas zal komen. En zo niet, dan heb je gewoon een complete band opgebouwd met je kind waar geen partner bij hoeft. Iets dat van jullie samen is.

En dat is goud, voel maar.

Ahee!

Out of the box ouderschap

Elk kind dat geboren wordt in een hetero- of homoseksueel gezin wordt gehersenspoeld. Ik bedoel de kinderen die op een dag beseffen dat hun ouders (ooit) uit liefde bij elkaar zijn gaan leven als gezin . Deze kinderen zijn in grote pijn wanneer die liefdesrelatie van hun ouders op de klippen loopt.

Dat komt door ons. Wij hebben dat gecreëerd met al onze sprookjes, films, verhalen en geïndoctrineerde fantasieën.

Als wij met z'n allen er nou eens andere normen op na zouden houden dan kon het geheel er totaal anders uitzien. Ik schets even een ander out of the box beeld.

Stel je voor; je bent alleenstaand en je wil ouder worden. Dat verlangen is er en je kan door goed door te voelen, ontdekken dat het verlangen om ouder te worden, groter is dan het verlangen om nu een levenspartner te vinden.

Heb je 'em?

Perfect.

Je gaat serieus op zoek naar een vader/moeder voor jouw aanstaande kind, een donor maar meer dan dat, je gaat opzoek naar een persoon die net zo graag als jij, een kind wil. De seksuele geaardheid van die persoon is natuurlijk onbelangrijk in deze constructie let op.

Het zou ook kennis of vriend(in) van je kunnen zijn, zelfs een bevriende collega kan dienst doen.

Je overlegt en deelt je verlangens met elkaar en als het allemaal klopt dat jullie beiden een kind willen en daar in een co-ouderschapconstructie in willen stappen, gaan jullie over tot de daad of meer waarschijnlijk de kunstmatige variant.

Wat levert dit in godsnaam op hoor ik je zeggen. Nou dat zal ik eens even uit de doeken doen.

Zoals helaas vele stellen met kinderen kunnen beamen, is dat samen kinderen opvoeden, een passionkiller is. Er is opeens geen tijd en energie meer voor seks, avontuur, onbezorgdheid en spelletjes (behalve met de koters wel te verstaan). En omdat die vier bovengenoemde elementen het recept zijn voor verliefde gevoelens en passievolle verlangens, een wat mij betreft onmisbaar onderdeel van de liefdesrelatie, dooft vroeg of laat het vuur tussen de ouders.

Kijk, in mijn out of the box voorbeeld, mag het vuur doven, sterker nog, er was waarschijnlijk nooit vuur en hopelijk komt het er ook nooit. Het enige dat er nodig is, is een eerlijke verdeling van de liefdevolle zorg voor het nageslacht. Meer is er niet nodig om de co-ouderschapsrelatie te laten voortbestaan.

En eenmaal heb je je kind, dan vind je vanzelf wel je twinsoul of levenspartner, die als het evenmeezit ook al een kind heeft. Dan hebben jullie allebei je co-ouderschap met de kinderen en daarnaast, heel belangrijk, tijd samen zonder kinderen. Tijd samen met spel, seks, onbezorgdheid, passie en avontuur. En die afwisseling, kan je bedenken, is zo gek nog niet.

De kinderen kunnen van jongs af aan wennen aan het komen en gaan van de liefdespartners, in sommige gevallen zal dit zich volledig buiten hun zicht en bewustzijn kunnen afspelen. Daarnaast ontwikkelen de kinderen een individuele band met zowel de vader als de moeder en niet zoals in vele heterofamilies het geval is vooral met moeder.

De individuele band die je met je kind opbouwt, staat los van de band die je met je liefdespartner hebt. Je hebt namelijk heel bewust voor het krijgen van een kind gekozen, dat is (en voel maar of dit klopt) anders dan een verlangen naar een gezinnetje met je grote liefde.

Out of the box ouderschap

Als ouder heb je de helft van de tijd de (be)zorg(dheid) over je kind. Je deelt die namelijk met je partner in crime. Andere koek dus.

Nee laat dat vader en moedertje spelen, kinderspel blijven en laten levenspartners om andere dan voortplantingsredenen of loyaliteit naar de kinderen toe bij elkaar komen en/of blijven.

Ahee!

Het voelde als spijbelen

Het was extreem stil en leeg in de Mazzo waar ik gisterochtend binnenliep in de verwachting er een moedergroep te treffen. Ondanks de stilte stelde ik de bijna overbodige vraag. Of er nog meer moeders binnen waren. Nee schudde het meisje achter de bar dat met alle gemak van de wereld mijn dochter had kunnen zijn. Niet zozeer om hoe ze eruit zag maar meer om hoe jong ze overkwam. In één zwierige beweging draaide ik mezelf en de kinderwagen om en na een "Nou, dag!" verliet ik de Mazzo net zo opgetogen als ik hem was binnen gekomen. Buiten liep ik toch even een paar stappen door voor ik stil ging staan. Waarschijnlijk had ik me vergist in de dag.

Nadat ik de Rozengracht was overgestoken, liep ik door de Laurierdwarsstraat richting de Elandsgracht. Op de hoek zag ik plots de English Bookstore. Voor het raam hing een poster met de mededeling dat er elke woensdagochtend om elf uur een babyspeelgroep is. Ik keek opzij en zag nog net hoe twee moeders met hun buggy's naar binnen glipten

In de winkel zag ik een trap naar beneden met een pijl erbij. Daarop stond vermeld dat je voor kinderboeken een verdieping lager moest zijn. De vrouw achter de balie, waar ik me aanmeldde en een kruidenthee bestelde, zei iets over schoenen en dat die aan moesten blijven. Het klonk onlogisch. Ook mocht er niet gegeten worden. Hoe dat met borstvoeding geven zat, durfde ik niet te vragen. Beneden zag ik twee moeders met hun baby op de grond tegenover elkaar zitten. De ene had haar schoenen uit en de andere haar Dr. Martens aan. Nadat ik eerst met mijn laarzen aan in een lotushouding probeerde te zitten, besloot ik toch mijn laarzen maar uit te trekken. Het voelde een beetje als spijbelen.

Er kwamen steeds meer vrouwen de trap af met op hun arm een baby. Ik zag een baby met veel haar, één zonder haar, één met veel tanden, één zonder tanden, één die steeds gniffelde, één die heel boos keek, één die bijna kroop en één die stil op zijn rug lag. Maar mijn Dakini was de grappigste, ze schreeuwde keihard door de ruimte...aandacht graag. Alle moeders keken verschrikt op. Daarna klom ze boven op het stille baby'tje dat houten puzzelstukjes in z'n mond propte. Ik liet haar d'r gang gaan totdat een moeder een gilletje gaf. Dakini klom er weer af op zoek naar de volgende uitdaging.

Het voelde als spijbelen

Er waren allerlei moeders, ik was de oudste maar de enige echte Hollander.

Er werd van alles met elkaar gedeeld. Een moeder vertelde dat haar man niet begreep dat een baby wel eens andere kleding aan moet.

Een andere dat haar man moest leren dat hij niet moest zeggen dat hij moe was, tegen zijn thuis-bij-baby-zittende vrouw. Ik hoorde een vrouw vertellen over haar eerste nachtelijke uitje en één over haar laatste nachtelijke slaapje. We hadden veel met elkaar gemeen.

Opeens stond de vrouw van achter de balie voor ons. 'Ik moet verder met de winkel', zei ze een beetje binnensmonds. In een mum van tijd werden alle baby's van de grond geraapt en in hun winterjasjes gehesen. Hier en daar hoorde ik er één protesteren, ook Dakini vond het niks.

Nadat ik de speelgoedjes in de daarvoor bestemde manden gemikt had, liep ik achter de moeders aan de trap op. In de winkel stonden ondertussen wel 8 buggy's, de één nog kleuriger dan de andere. 'De volgende week moeten jullie je wel aanmelden via de website', zei de baliemevrouw een beetje streng.

Op haar laptop liet ze ons snel zien hoe dat moest. Het kostte me moeite om alle stappen plus de website te onthouden, toch beloofde ook ik me netjes aan te melden.

Buiten besloten we alsnog even naar de Mazzo te gaan. Helemaal achterin was een speciale kinderhoek met speelgoed en banken. We bestelden thee, vervolgden onze moederverhalen, lieten onze schoenen aan en gaven onze baby's eindelijk te eten.

Ahee!

Slechts 1 maand hield ik het vol

Een paar weken geleden ging ik naar een voorlichtingsavond voor ouders op de school van mijn 15 jarige zoon. Het thema van de avond was; het gebruik van alcohol en cannabis bij jongeren. Van tevoren dacht ik: 'Ik ben benieuwd of ik nog niets nieuws te horen zal krijgen'. Het bleek een razend interessante avond te zijn waarop ik verschillende zaken belicht kreeg waar ik als moeder en ex-blower zelf nooit opgekomen was. Eén van de dingen die mij aan het denken gezet had, was dat je kind simpelweg verbieden, vaak averechts werkt.

Thuis besprak ik mijn nieuwe bevindingen met mijn verloofde. Allebei trokken we de conclusie dat de kans heel groot is dat zoonlief vroeg of laat aan het experimenteren zal gaan met drugs. Het past namelijk wel bij zijn onderzoekende, thrill seeking karakter.

Zelf groeide ik op in een klein stadje in het oosten van dit land. Mijn ouders beleefden hun jeugd in Utrecht en bleven in de roemruchte 'jaren 60' ver weg van alles dat met drugs, vrije seks en of rock 'n roll te maken had. Als puber hoorde ik hun waarschuwingen ten aanzien van met name de drugs met rode oren aan. Wat wist ik van verdovende middelen? Het werkte ten aller tijden verslavend, werd mij verteld, éénmaal begonnen aan de lichtste variant, leek het einde zoek.

Op mijn 14e ving ik op een dag een gesprek op tussen mijn oudste zus en moeder. Het ging er behoorlijk emotioneel aan toe. Mijn zus scheen cannabis gerookt te hebben, mijn moeder was totaal in paniek. Terwijl ik vanaf mijn kamer hen af probeerde te luisteren, flitsten beelden van het verhaal van: 'De moeder van David S', aan me voorbij. Onze familie balanceerde op de rand van de afgrond en ik was getuige.

Slechts 1 maand hield ik het vol

's Avonds nadat ik mijn tanden gepoestst had en mijn moeder mij nog even welterusten kwam wensen, zei ik: "Ik zal nooit gaan blowen mama, daar kan je op rekenen". Leek het zo of zag ik echt een golf van opluchting door haar heen trekken.

In de jaren die hierop volgden begonnen mijn zus en ik ons te verdiepen in de reggaecultuur. Ik las veel over de rastafari's en het zwart-bewustzijn. Mijn grote wens me met een groep mensen te kunnen identificeren leek uitgekomen. Samen lieten we onze dreadlocks groeien en bewandelden we het pad richting the Black community. Al die blanke mensen op school, in de straat, in de stad, ik had ze niet meer nodig. Ze accepteerden ons niet, dan hoefde ik hun vriendschap ook niet. De enige die mij echt begreep was mijn zus.

In het jaar dat ik 16 werd, ging ik op zomerkamp in Renesse. Daar ontmoette ik een groep stoere boys. Wat ik met ze gemeen had, was dat we graag naar reggae luisterden. Op de laatste dag van dat kamp, had 1 van de boys een stukje hasj bij zich.

We zochten een plek in het dorpje, waar we ongestoord onze missie konden voorbereiden. Ik deed alsof ik niet anders gewend was toen de joint mijn kant op kwam. Voorzichtig nam ik een trekje zodat ik niet in een hoestbui verstrikt kon raken. Al merkte ik er helemaal niks van, toch voelde ik me waanzinnig stoer. De rest van die dag ging voorbij in een roes van blijdschap, zelden had ik me zo zelfverzekerd gevoeld.

De maanden daarop verbleef ik zo vaak als ik kon in Amsterdam. De stad waar meer gekleurde mensen woonden en ik niet opviel. Mijn zus woonde er nu en samen verkenden we de stad met haar reggaeconcerten en -avonden. Ook bezochten we regelmatig coffeeshops. Ik genoot enorm van mijn leventje totdat op een dag mijn moeder mij wilde spreken. Of ik blowde was haar directe vraag. Ontkennen zou geen zin hebben.

"Je moet me beloven dat je het nooit meer zal doen", zei mijn moeder. Ik beloofde het haar gehoorzaam. Slechts één maand hield ik het vol.

Blowen werd nu langzaam maar zeker iets dat ik vooral deed in vakanties en de weekenden. Het voelde niet goed om het stiekem te doen, maar omdat mijn moeder er nooit meer naar vroeg, kon ik er toch mee leven.

Slechts 1 maand hield ik het vol

Tegenwoordig past het niet meer in mijn leven. Al jaren terug heb ik het afgezworen. Twee dagen geleden kwam mij ter oren dat mijn puberzoon wel eens blowt. Mijn eerste reactie was schrik en teleurstelling. Schrik omdat ik niet verwacht had dat hij er nu al mee bezig is. En schrik omdat ik me ondertussen meer verdiept heb in de negatieve gevolgen van cannabisgebruik bij jongeren. Teleurstelling omdat ik het niet zelf had ontdekt maar het via een ander moest horen. Ook teleurstelling in mijzelf omdat mijn zoon mij het niet had durven vertellen. 'Hoe open en eerlijk is onze verstandhouding dan eigenlijk', vroeg ik me af.

Het hem verbieden, zoals mijn moeder het mij toentertijd verboden had, leek geen goede optie. Hem groen licht geven ermee door te gaan ook niet. Wat nu te doen?

Het eerste wat ik bedacht, was dat ik niet boos zou worden of straf zou geven. Ergens kan ik heel goed begrijpen dat je wil weten hoe het is om high te zijn, nieuwsgierigheid is daarbij een sterke drijfveer. Ik vroeg mijn oudste zoon om advies. Hij vond dat zoonlief altijd eerlijk zou moeten communiceren met mij over wanneer hij gerookt zou hebben. We zouden een codewoord kunnen bedenken als dat beter zou werken. Dat voelde als een goed idee.

Mijn verloofde concludeerde dat verbieden of groen licht geven niet veel verschil zou uitmaken. Wanneer zoonlief wil blowen doet hij het toch. Mij werd het verboden, mijn verloofde kreeg groen licht, wij beiden hebben gerookt alsof het een lust was, het ligt wat dat betreft meer aan het karakter van het kind.

Nadat ik mijn tactiek besproken had, kwam de jongen in kwestie het huis binnen. In de badkamer zei ik dat ik wist dat hij blowde en dat ik het er de volgende dag met hem over zou hebben. Ik zei het heel rustig, hierdoor bleef hij ook kalm.

Slechts 1 maand hield ik het vol

Die nacht sliep ik onrustig, Steeds wanneer ik wakker was doordat mijn baby, Dakini, huilde of wilde drinken, spookte het nog te voeren gesprek door mijn slaperige hoofd.

De volgende ochtend belde ik mijn tante. Zij is psychiater met als specialisatie verslaving. Haar zoon heeft ze jaren geleden niet verboden te blowen en ik was benieuwd wat voor afspraken ze wel met hem gemaakt had. Al pratende met haar, kwam ik tot de conclusie dat het simpelweg alleen maar tolereren niet voldoende is. Zoonlief moet, zo zei mijn tante, ook psycho-educatie krijgen over het gebruik ervan. Ook adviseerde ze me vooral vragen te stellen en hem zelf de conclusies te laten trekken. Dit was precies het missende puzzelstukje voordat ik aan de conversatie kon beginnen.

Met Dakini op mijn arm, liep ik, na aangeklopt te hebben, de puberslaapkamer binnen. Het eerste dat ik deed was zeggen dat ik niet boos op hem was. Vervolgens zei ik dat ik hem heel veel vragen zou gaan stellen over waarom, wanneer, met wie en waar hij gerookt had. Alle vragen die ik stelde beantwoordde hij eerlijk en rustig. Ook legde ik hem uit wat de negatieve gevolgen van veel roken zijn. Hij keek verbaasd, eigenlijk had hij zich er nog nooit echt in verdiept. Nieuwsgierigheid en lol waren de redenen geweest dat hij er aan begonnen en mee door gegaan was. Nadat ik alle vragen die ik wilde stellen, gesteld had, zag ik twee dikke tranen over zijn wangen rollen. Ik omhelsde hem stevig. Hij zei dat hij teleurgesteld in zichzelf was. Dat het niet goed voelde dat hij mij niets verteld had. "Het liefst zou ik je verbieden om vaker te roken, je kent me ik hou er niet van", zei ik. We spraken af dat hij het me altijd eerlijk zou melden. Want, zo zei ik, ik moet als moeder wel weten hoe veel of hoe vaak je het doet". Dat vond hij een goed idee.

Ik weet niet hoe het verder zal lopen en misschien vinden mensen me wel naïef of simpel. Wat ik wel weet, is dat ik trots ben op hoe ik dit, toch lastige onderwerp, zo liefdevol mogelijk hebben kunnen bespreken met mijn puberende zoon.

Ahee!

Het antwoord van mijn guru

'Mag ik vertellen van je guru en dat jij hem vroeg wat te doen en dat hij toen zei dat je zwanger moest worden?', vroeg een vriendin die journalist is en mij wilde voorstellen aan haar collega. 'Hmmm. Volgens mij vertel je het nu al maar oké.

Een gesprek voeren met een journalist is best pittig. Je wordt verleid om heel open en eerlijk te zijn, maar je vergeet dan stom genoeg dat het ten aller tijden tegen je gebruikt kan worden, waarbij de door jou vertelde o zo belangrijke context, altijd weggelaten wordt.

Inderdaad heb ik me laten inspireren door het antwoord van mijn guru toen ik bijna 2 jaar geleden met mijn handen in het haar zat en geen oplossing meer wist. De situatie was als volgt:

Mijn verloofde en ik leerden elkaar kennen, toen mijn twee zonen de leeftijd bereikt hadden dat ik weer eens tijd voor mijzelf had, sterker nog dat er wel eens momenten in mijn leven waren dat ik me een ietsiepietsie verveelde. Heerlijk dus.

Mijn verloofde zei: 'Wat fijn dat jij al kinderen hebt, gezellig. Ik zelf heb echter geen enkele behoefte om ook kinderen te hebben, die van jou zijn genoeg. Nou dat kwam dan goed uit. Klaar is Kees, zou je zeggen.

Dat klopt, klaar was Kees, totdat we in een zomervakantie, op een prachtige kleine familiecamping met tipi's en kippen enzovoorts belandden in Frankrijk en daar om ons heen vele jonge kinderen zagen rondkruipen. Mijn verloofde ontdekte plotsklaps dat hij eigenlijk toch wel heel graag zelf een kind zou willen. Ik hoorde zijn stiekeme wens aan en ervoer twee gevoelens. Ten eerste dacht ik; 'Natuurlijk wil je vader worden, als er iets ooit zeker in mijn leven was, was dat dat ik moeder wilde worden, de rest is nog altijd vaag'. Ten tweede dacht ik: 'Shit, wat nu, ik moet er zelf niet meer aan denken om nog een keer zwanger te zijn, te bevallen en vervolgens een derde kind op te voeden en op te laten groeien.'

Het antwoord van mijn guru

Het gekke was wel dat ik na slechts enkele weken verkering met mijn verloofde al zeker wist dat hij op zich de perfecte vader voor een kind, mijn kind wellicht zou zijn. Ik vond het ironisch dat ik hem dus nu pas tegengekomen was, precies op het moment dat ik klaar was met kinderen krijgen.

Maanden gingen voorbij en we hadden het er niet meer over. Mijn verloofde wist dat ik niet meer wilde en ik wist dat hij graag een kind wilde, een patstelling ontstond. Niet vaak spraken we erover, want een oplossing leek onvindbaar. Ik stelde hem voor een lesbisch stel te zoeken en daar samen mee een kind te krijgen. Het gekke was dat ik dit uiteindelijk toch geen goed idee vond. ik zou nog steeds om het weekend met een kruipende, in luier poepende robbedoes geconfronteerd worden, en daar precies daar had ik geen zin in.

Kerst 2009, ik vierde het bij mijn ouders. Nadat alle kinderen in bed lagen, mijn verloofde was al naar huis gegaan, vroegen mijn ouders: Wat is er toch met je lief? Hij ziet er zo verdrietig uit.

Thuis begon ik het gesprek nog een keer. Ik vroeg of hij behoefte had aan advies. Of er iemand in zijn omgeving was die hem zou kunnen helpen. 'Nee, was zijn antwoord, wat ik wil, is onmogelijk, ik wil alleen met jou een kind en dat schijnt niet te kunnen. Ik zal hiermee moeten leven'. In al de jaren die tussen de vakantie in Frankrijk en de kerst bij mijn ouders zaten, heeft mijn verloofde mij niet één keer gevraagd, of aan mijn hoofd gezeurd of ik alsjeblieft toch een kind met hem wilde. Het was heel moeilijk om aan te zien dat hij eronder leed. Er moest toch iets zijn wat ik zou kunnen doen?

Het antwoord van mijn guru

Sinds 1996 ben ik een boeddhist. Daarbij komt dat ik ook een guru heb. Deze man is er ook om hulp te vragen, advies te krijgen, mee te sparren, you name it. Nooit had ik hem een mail gestuurd om een vraag te stellen, maar nu leek het moment aangekomen om dat toch eens te gaan doen. Mijn mail was vrij uitgebreid. Ik vertelde dat ik dat jaar 40 zou worden, dat ik al 7 jaar een relatie had, dat ik uit eerdere relaties twee gezonde zonen had en dat ik er niet echt op zat te wachten weer zwanger te worden. Dat mijn verloofde heel graag kinderen wilde, en dat we nu niet meer wisten wat te doen.

Het antwoord van mijn guru was kort en bondig. Het duurde 36 uur voordat ik het durfde te delen met iemand en 48 uur voordat ik het aan mijn verloofde kon vertellen.

Mijn verloofde was er stil van. Hij wist niet dat ik mijn guru gemaild had. Ik zei er meteen bij dat dit niet betekende dat ik dus zwanger wilde raken, als hij dat maar niet dacht. We konden het er nu heel voorzichtig over hebben, maar een besluit wilde ik pas nemen nadat ik er heel zeker van zou zijn. "Wat fijn dat we het er nu over kunnen hebben, dat er misschien een optie is, dat het bespreekbaar is", in de ogen van mijn verloofde zag ik tranen.

Drie maanden lang heb ik dag en nacht nagedacht over wat te doen. Ik maakte lijstjes met alle plussen en minnen. Ik sprak met collega's die baby's haten, met collega's die van baby's houden. Ik sprak mijn zussen, mijn zonen, al mijn vrienden en uiteindelijk ook mijn ouders. En al pratende met al die verschillende mensen, kwam ik er steeds meer achter dat dat wat mij tegenhield, angst was.

Het antwoord van mijn guru

- Angst voor de dood (complicaties tijdens de bevalling)
- Angst voor verval (hangtieten, hangkont en rimpelbuik)
- Angst voor eenzaamheid (in mijn eentje thuiszitten met baby, geen tijd meer om met vrienden af te spreken)
- Angst voor een misvormd, ongelukkig of ongezond kind (ik heb al twee gezonde kinderen, ik moest het lot niet tarten...)
- Angst voor tijdgebrek (geen tijd meer om verhalen te schrijven, mezelf te ontwikkelen, met mezelf bezig te zijn)
- Angst voor vervelende opmerkingen ten aanzien van derde kind van derde vader
- Angst voor mijn relatie (ik was klaarblijkelijk niet goed in het onderhouden van een relatie en het hebben van een kind met diegene, al twee keer ging dat mis)

De lijst was nog langer maar de conclusie voor mij was dat ik alleen maar bang was voor scenario's die voor mij ongunstig zouden uitpakken. Die mijn leven negatief zouden veranderen. Ik schaamde me bijna dat ik zo egocentrisch dacht. 'Nee zeggen', had een weinig spirituele drijfveer.

Ik maakte ook een lijst met Ja:

- Eindelijk zal ik weten wat voor kind mijn verloofde en ik samen kunnen creëren
- Nu kan ik eindelijk al die bewuste keuzes maken rondom opvoeding, die ik de vorige keren heb laten liggen
- Weer zwanger zijn, de baby voelen bewegen, dat is waanzinnig
- Drie kinderen, dat is wel erg gezellig
- Misschien weer een jongen, zoals ik als kind al voorspelde, dat zou zo grappig zijn
- Misschien een meisje, iets nieuws voor mij
- Ik zal mijn best doen nieuwe vriendschappen te beginnen met andere moeders van baby's
- Hoe het ook loopt, wat voor kind ik ook zal krijgen, het zal sowieso mijn leven verrijken met allerlei nieuwe mooie ervaringen en leermomenten.
- Het houdt me jong

Het antwoord van mijn guru

De ja argumenten, stroomden door mijn hart. Ze waren zo mooi en maakten me zo nieuwsgierig.

Nadat ik bij mijn ouders geweest was, stond mijn besluit eigenlijk vast. Je moet weten dat mijn ouders een medische achtergrond hebben. De arts en de verpleegkundige, ja ze hebben elkaar in het ziekenhuis leren kennen, nee het is niet wat je denkt. Hij speelde voor zwarte Piet en zij werkte op de kinderafdeling.

Maanden later herkende hij haar in een cafeetje en bloeide er een romance.

Hoe dan ook, mijn ouders hebben, goed bedoeld, ons altijd gewaarschuwd voor gevaren voor ziektes of letsel. De ellende die zij op de operatiekamer gezien hadden, had ze gekleurd in hun waarneming en had gezorgd dat ze onbewust meer uitgingen van de foute afloop van dingen dan dat ze geloofden in de kracht van positieve visualisatie.

Ik had verwacht dat wanneer ik hen zou vragen wat te doen, zwanger te raken of niet, dat zij dan zouden aankomen met het gevaar van op late leeftijd zwanger raken. Ik moet hierbij vermelden dat een abortus voor mij geen optie zou zijn, ik wilde geen echo's of testen, het kind zou welkom zijn zo als het zou zijn. Mijn ouders weten dit.

Maar grappig genoeg, mijn ouders waren zeer positief. En na wat heen en weer gepraat te hebben, zei mijn vader: 'Weet je in het leven is 1 ding zeker en dat is dat we op een dag zullen sterven. Al het andere is één grote verrassing. Dat is nou net het mooie van het leven. Geniet ervan en laat je niet leiden door angsten voor eventuele tegenslagen'. Ik viel ongeveer van mijn stoel. Wat prachtig en dat uit de mond van mijn overbezorgde vader!

Het antwoord van mijn guru

Toen ik mijn jas aandeed, zei mijn moeder: 'En wat je ook mocht beslissen, wij staan achter je en zullen begrijpen wat je keuze is, maak je daar maar niet ongerust over'.

Er was een last van mijn schouders gevallen. Het leven is ook bijzonder met al haar onvoorspelbare facetten. Mijn keuze stond vast, zwanger zou ik worden.

Thuis vertelde ik mijn verloofde wat ik besloten had. Er was echter nog 1 detail, ik zou dat jaar 40 worden en ik had wel zin om dat uitgebreid met alcohol te vieren. Dus konden we pas voor het eggie gaan neuken na mijn verjaardagsfeest. Zogezegd zgedaan. Ik vierde mijn verjaardag op zondag 16 mei, 1 dag voor mijn echte verjaardag omdat de maandag zo'n rare dag is voor feesten.

De volgende ochtend deden we het zonder condoom. 's Middags voelde ik mijn ovulatie en dacht ik: 'Nee dit kan niet waar zijn, stel je voor, op mijn verjaardag, in één keer....?' Drie weken later deed ik de test en bleek ik hartstikke zwanger te zijn. Dakini Fiore werd 22 februari 2011 geboren. Een gezonde meid die mijn leven, en dat van haar vader en onze relatie heeft gevuld met vreugde.

Ahee!

De tevreden ouder

Soms lijkt het wel alsof het opvoeden van je kinderen een wedstrijd is. Steeds aan andere ouders laten zien wat die van jou al kan. Waar die van jou in uitblinkt. Van pure trots naast je schoenen lopen als je kind 'scoort' en jij er naast staat met in je achterhoofd een nieuwe uitdaging voor kindlief. Ik laat me vaak meeslepen in deze ratrace. Schep dan ook op over wat mijn kinderen gepresteerd hebben. Maar het geeft me niet echt voldoening. Het gaat natuurlijk niet altijd goed. Ik ben een voorbeeld voor ze van hoe het moet en helaas ook van hoe het niet moet. Mijn kinderen zijn bijna 19 jaar, bijna 15 jaar en 8,5 maand. In elke fase zijn er weer andere uitdagingen. Al tijdens de zwangerschappen kwam ik ouders tegen die klaarblijkelijk nooit tobden over de opvoeding en alles wat daarbij komt kijken. Het ging ze zo te horen geheel van een leien dakje. Ik heb hieronder wat uitspraken geschreven die ik soms letterlijk gehoord heb en die ik verzonnen heb. Het is maar om een idee te krijgen van hoe het voelt wanneer je eerlijk bent naar iemand die daar niet mee om kan gaan.

De zwangerschap:

"Ben je misselijk? Vreemd ik voel me fantastisch en heb nergens last van.

Is het je eerste kind? Ja dan ben je onzekerder, dit is mijn derde dus nu weet ik wel hoe het allemaal gaat".

En dan de bevalling:

"Duurde het lang? Nou dan had je beter je best moeten doen.

Deed het pijn? Niet goed voorbereid zeker.

Ruggenprik gehad? Een beetje een zwakte bod, kon je niet zonder?"

Met je baby thuis:

"Slaapt je baby niet door 's nachts? Jeetje die van mij wel hoor, 1 voeding om 23:00 uur en dan pas weer om 8:00. De hele nacht kunnen we heerlijk slapen.

Eet ze al groente en fruit? Nee, lust ze dat niet, dat raar die van mij eet echt alles!

Voel je je eenzaam met je kind thuis? Ik niet hoor ik heb zoveel te doen. Al mijn vriendinnen hebben een kind in dezelfde leeftijd dus we doen elke dag wel iets samen met de kids.

Heb je geen geld voor activiteiten buiten de deur? Mijn partner is zelfstandige, de opdrachten stromen binnen, we weten soms van gekheid niet wat we met al het geld moeten...hahahaha".

Peuterfase:

"Draagt die van jou nog een luier? Mijn kleintje is al maanden zindelijk zo handig.

Schreeuwt je peuter in de winkel in het bijzijn van allerlei mensen? Nou die van mij hoeft dat niet te doen hoor, ik pak haar gewoon op en hup naar huis, wat denkt ze wel. Dat je dat goed vindt?

Wordt jouw peuter nog wakker 's nachts? Ik moet er niet aan denken, nee die van mij die slaapt heerlijk door, elke nacht".

Kleuterschoolfase:

"Vindt die van jou het niet leuk op school? Wat vreemd zeg, mijn dochter gaat elke dag zingend naar school.

Heeft je kind moeite met vrienden maken? Mijn dochter had binnen een week al 3 vriendinnen, zo grappig wat dat betreft is het net d'r moeder...hahahaha".

Schoolkindfase:

"Zijn er problemen met leren? Jeetje nou die van mij haalt zulke mooie cijfers, ze hoeft er geeneens iets voor te doen.

Wordt je kind gepest? Het schijnt dat je daar als ouder een voorbeeld in kunt zijn. Zorg gewoon dat ze zelfverzekerd is. Die van mij heeft zoveel vrienden en volgens mij heeft ze al verkering, vind je het niet enig?

Wat voor uitslag had jouw kind voor de CITOtoest? VMBO, jammer hoor. Nou die van mij mag het gymnasium gaan doen, net d'r vader ook zo'n studiebol. En ja zo grappig, ze hoeft er eigenlijk helemaal geen moeite voor te doen.

Tennist jouw dochter ook? Ooh ze is gestopt. Die van mij is nu geselecteerd om landelijk te gaan spelen. Volgende week heeft ze een toernooi in Brussel, zo enig!"

Puberfase middelbareschool:

"Naar welke school ging jouw dochter ook al weer? Nooit van gehoord welk niveau is het?

Voelt je kind zich eenzaam, wat vreemd heeft het geen vrienden dan? Die van mij gaat volgend weekend met een groepje kamperen, doen ze helemaal zelf en dat kan ze al zo goed.

Moest je bij de leerplichtambtenaar komen omdat je kind spijbelt? Nee die van mij heeft het zo leuk op school dat ze geen les wil missen. Ze weet trouwens al wat ze hierna gaat doen. Iets met muziek het conservatorium of films maken op de filmacademie. Ze kan eigenlijk niet kiezen allebei gaat haar zo goed af.

Blowt die van jou? Jee wat een toestand, nou die van mij doet dat niet, daar is ze heel volwassen in. Ze heeft het 1 keer geprobeerd maar moest er niet van hebben, gelukkig maar, lijkt me niks zo'n blowend kind".

Studeerfase:

"Woont jouw dochter nog thuis? Nee die van mij zit nu in New York en komt over een maand terug dan gaat ze met een vriendin samen in de Jordaan wonen, via via een prachtig oud en toch heel goedkoop pandje.

Is ze gestopt met haar studie? Vond ze het niet meer leuk? Weet ze niet goed wat ze wil? Heeft ze geen baan? Nou die van mij heeft het zo leuk op de academie, volgend jaar een uitwisseling en van de zomer lesgegeven in India. Nee dat gaat allemaal perfect".

Waarschijnlijk vinden we het toch erg moeilijk om eerlijk over onszelf en de rol als opvoeder te zijn. Alsof onze kinderen onze visitekaartjes zijn van hoe wij als ouders gepresteerd hebben. Ik maak nu steeds wensen over dat ik meer tevredenheid wil ervaren. De tevreden ouder die gewoon geniet van wat er is. Niet makkelijk, maar zeker een mooie uitdaging.

Ahee!

So far, so good, zou je zeggen

Op zich is aan een derde kind beginnen helemaal niet zo ingewikkeld als je zou denken. Het komt er op neer dat je, op het juiste moment, moet neuken met de persoon die je het liefst als de vader van dat derde kind wenst en dan... hoppa zwanger. Tenminste zo ging dat bij mij.

Ik weet heus wel dat het bij vrouwen van mijn leeftijd, 40+ zagezegd, wel eens heel anders kan lopen. Sinds ik weet dat ik zo vruchtbaar ben, heb ik mijn partner met geen vinger meer aangeraakt, dat is de keerzijde van makkelijk zwanger raken. Vier kinderen is andere koek.

De zwangerschap zelf liep zeer gesmeerd, de bevalling liep als een sneltrein (nog gesmeerder dus) en de kleine telg doet het waanzinnig in ons gezin, ze past er helemaal bij. Op mijn werk regelde ik het zo dat ik meteen mijn ouderschapsverlof op kon nemen tot en met de zomervakantie. Vandaar dat ik nu dag en nacht met m'n meisje ben en ook daar geniet ik enorm van. So far so good zou je zeggen. En zeg dat wel want ik besef me goed hoe gezegend ik ben met al dit moois en goeds in mijn leven. Helaas komt aan dat ouderschapsverlof ooit een einde. Zoals alles in dit leven eindig is. Na de zomervakantie zal ook ik de positie van luxe paard moeten inruilen voor die van het werkende paard, zoals mijn partner dat altijd zo subtiel weet te vermelden. Werken om brood op de plank te krijgen, het zij zo.

Gisteravond kregen wij, ouders van de kleine, een rondleiding in de crèche die wij hebben uitgekozen. Het is een crèche na mijn hart; baby-yoga, babymassage, muziek voor baby's, hoogopgeleide leidsters, suikervrij beleid (ook op feestdagen!), houten speelgoed en biologisch eten. Maar er hangt, of course, wel een prachtig prijskaartje aan deze opvang. Waar het op neer komt is dat ik wel erg hard moet werken, wil ik de crèche kunnen betalen. En dan te bedenken dat ik de opvoeding van mijn kind helemaal niet uit handen wil geven. Het liefst blijf ik de eerste 18 maanden bij haar. Ze zal dan af en toe eens bij een familielid logeren prima maar hele dagen op een crèche of onder het toezicht oog van een oppasmoeder...nee. Ik wil het zelf doen. Deze laatste woorden waren mijn eigen eerste woorden toen ik als kotertje begon te praten; "zelf doen!" En nog altijd is dat mijn favoriete lijfspreuk.

So far, so good, zou je kunnen zeggen

Niet werken betekent financieel te veel inleveren. Het voelt als een patstelling, ik kom er voorlopig niet uit. Jaren geleden had ik al snel een oordeel als moeders vertelden het liefst thuis bij hun baby te willen blijven. Ik vond dat maar ouderwets en ongeëmancipeerd. Nu ik zelf weer moeder ben en voel dat ik gedwongen word om weer aan de slag te gaan buiten de deur, merk ik dat mijn oordeel totaal veranderd is. Het mooiste zou het zijn als moeders zelf zouden kunnen kiezen; thuis blijven als dat goed voelt en aan het werk gaan wanneer daar de behoefte toe is. Beide keuzes zonder dwang dat is voor mij emancipatie, dat je als vrouw het recht hebt om zelf keuzes te maken en niet gedwongen wordt tot iets dat niet goed voelt. Voorlopig geniet ik nog enorm van het opvoeden van mijn dochter, heerlijk om het op mijn eigen, en stiekem dus beste, manier te kunnen doen.

Ahee!

Luna doet sinds een paar maanden aan kickboxen. Hij is ontzettend fanatiek. Drie avonden per week komt hij hongerig thuis en doet hij, tijdens het opeten van zijn opgewarmde maaltijd, verslag van de rake klappen die hij her en der heeft uitgedeeld. Hoewel het mij in eerste instantie een goed tijdverdrijf leek, ben ik nu toch wat minder enthousiast. Het is een sport die natuurlijk gepaard zal gaan met vele blessures. Gisteravond klaagde Luna opeens over pijn in zijn onderbeen. Of we alsjeblieft naar de huisarts konden gaan. Ik stelde eerst een paar vragen om erachter te komen of de pijn kickboxgerelateerd zou zijn. Luna raakte hierdoor geïrriteerd: 'Denk je soms dat ik me aanstel of zo?' was zijn reactie op mijn vragen. 'Luna ik zal morgenochtend naar de huisartspraktijk bellen voor het maken van een afspraak en nee dat kan nu niet meer want het is al avond'.

Vanochtend werd ik wakker doordat mijn vriend uit bed spong, hij had zich verslapen. Nadat Dakini en ik beneden kwamen, was het eerste dat Luna vroeg: 'Heb je de huisarts al gebeld?' 'Is het niet beter om een afspraak te maken want het inloopspreekuur is altijd zo druk', probeerde ik nog maar Luna stond al beneden zijn nieuwe sneakers dicht te strikken. Ik zette Dakini in de box en rende naar boven terwijl Luna richting huisarts vertrok. Boven in de badkamer besloot ik maar even een wasje te draaien, het zou toch nog wel even duren voordat hij aan de beurt zou zijn en dan had ik dat maar vast gedaan. Tot mijn grote schrik zat er nog een was in de machine. Ik deed de droger open om die te kunnen vullen maar zag tot mijn verbazing dat die ook nog vol zat. Nadat ik de berg schone was op mijn bed gekieperd had, kon ik de droger alsnog vullen. Terwijl ik dit in een razend tempo aan het doen was, hoorde ik Dakini roepen vanuit de box. 'Daaadaaa, daaadaa!' 'Jaa jaa hier ben ik, ik ga even douchen', riep ik voordat ik de douchekraan opendraaide. Terug beneden zag ik mijn mobieltje knippen.

Een ping van Luna 'Waar blijf je nou, ik ben de eerstvolgende, kom snel'. Hoe was dat nou mogelijk? Niemand in de wachtkamer? Ik had het in mijn hele leven nog nooit meegemaakt. Ik tilde Dakini uit de box, trok snel haar pyjama uit, kleepte haar aan en pakte mijn handtas voor ik naar buiten liep. Op de fiets waren we snel bij de huisarts en na 5 minuten mochten we al naar binnen. 'Een week niet trainen en kijken hoe het dan met je gekneusde spier gaat', was het advies van de arts. Aan Luna's gezicht te zien, was dat het laatste wat hij wilde horen. We liepen samen terug naar huis. Daar schreef ik een brief voor zijn mentor en maakte ik nog vlug een verse smoothie voor hem.

Nadat Dakini en ik hem uitgezwaard hadden, hoorde ik een slaapkamerdeur open gaan. Angel kwam de trap af met in zijn hand zijn mobieltje. Zijn ogen stonden wazig, het leek alsof hij een korte nacht achter de rug had. 'Hoe gaat het met Angel?', vroeg ik van onder de tafel vandaan 'Niet goed, was zijn antwoord, het is nu echt uit.' Vertraagd liep hij naar de bank en liet zich erop vallen. Dakini giechelde luid, ze houdt ervan als mensen springen, op de grond rollen, dansen of gek doen. Het leek Angel niet te verblijden. Met zijn vrije hand trok hij het wollen dekentje dat naast hem op de bank lag over zijn benen heen. Ik zag zijn ogen vochtig worden. Ik zag dat hij zag dat ik naar hem keek. Nog even ging ik door met waar ik mee bezig was, broodkorsten van de vloer vegen en ondertussen vroeg ik hem of hij er met mij over wilde praten. Zijn stem klonk zacht en schor tegelijk toen hij zei dat dat goed was. Ik gooide de etensresten in de vuilnisbak en haalde Dakini uit de box. 'Daadaaa daadaa, die die die' klonk het terwijl ik me naast Angel op de bank nestelde.

Langzaam begon hij te vertellen wat ze besloten hadden en het lukte mij om te luisteren, alleen te luisteren. Na een tijdje werd hij stil. Ik vroeg hem of hij vandaag iets wilde gaan doen met mij, dat ik tot drie uur de tijd zou hebben. Met zijn ogen dichtgeknepen schudde hij zijn hoofd. We zaten nog even bij elkaar en Dakini klom er ook bij. Langzaam klaarde de lucht een beetje op. Dakini bracht ik naar bed en Angel belde met een vriend om naar de stad te gaan. 'Ben je vanavond thuis?' vroeg hij mij gedag zoenend. Nadat ik hem had uitgezwaard kon ik achter de pc gaan zitten om een blog te schrijven over sportblessures, liefdesverdriet, brabbelende babypraat en gewoon het moederschap.

Ahee!

Opvoeden kinderspel?

Af en toe ontmoet ik andere moeders van hele jonge kinderen. We praten dan over hoe we het doen, waar we trots op zijn en wat tegenzit. Soms ontmoet ik moeders die precies weten hoe het allemaal moet. Ik word daar altijd een beetje recalcitrant van. Ten eerste omdat het mij confronteert met mijn eigen visie op opvoeden en de vraag hoe prefect die visie nu eigenlijk is. Ten tweede omdat ik diep van binnen denk te weten dat er geen perfecte manier van opvoeden is. Want wat voor soort kinderen krijg je dan van die perfecte manier? Oftewel hoe is volgens jou het perfecte kind?

In mijn opinie is dat een kleine Boeddha. Een kind zonder egocentrische neigingen, met een volledig ontwikkelde intuïtie en wijsheid, vol van vreugde en mededogen, zonder angst of welke storende emotie dan ook. En ja ik hoor je denken; *'Dat kan helemaal niet!'*

Omdat dus dat perfecte kind niet door een opvoeding gecreëerd kan worden, geloof ik niet in 1 manier om je kind richting te geven. Zo hoorde ik van ouders die hun kind nooit achterna rennen wanneer hun kleine dreumes op de stoep richting stoeprand loopt, vertrouwen daar gaat het om. Andere ouders weigerden bij thuiskomst hun kind enthousiast te begroeten, een kind mag niet het middelpunt van de aandacht zijn, *'Kom van dat podium!'*. Weer andere moeders lieten hun kind nooit even huilen voor het 'inslaapvallen', want laten huilen is wreed, daar krijg je getraumatiseerde kids van. En ik ontmoette moeders die de kinderwagen vervloekten en hun kind den ganze dag in een draagdoek met zich meezeulden, zo doen natuurvolkoren dat ook, dan zal het dus goed zijn.

Ikzelf kan er ook wat van. Zo mag mijn minidochter absoluut geen suiker, is ze bewust nog niet ingeënt tegen kinderziektes, krijgt ze nog steeds 's morgens en 's avonds hello tittymelk en neem ik haar slechts bij hoge uitzondering 's avonds mee op bezoek bij familie wanneer ze normaal gesproken reeds slaapt. Maar ja ik laat haar wel af en toe een beetje huilen omdat ik dan denk te weten dat ze gewoon moe is en zo in slaap valt, wat dan ook gebeurt. En van mijn kinderwagen heb ik zo veel plezier ik kan uren met haar wandelen terwijl ik in de bak onder de kar allerlei spullen prop die ooit van pas zullen komen tijdens de rit. Zodra ik na een dag werken thuiskom word ik zo enthousiast begroet door mijn meisje dat haar negeren niet alleen door haar hart maar zeker ook door mijn eigen hart zou snijden.

Opvoeden kinderspel?

En toch vind ik de boeken over bijzondere manieren van opvoeden hartstikke interessant. Ik pik er meestal wat uit dat bij mij, mijn kind en mijn gezin past. En praten over opvoeden met ander moeders zal ik ook altijd blijven doen, want al zijn de manieren nooit perfect, leuke kinderen krijg je er wel van zo te zien.

Ahee!

Is dit wel de waarheid?

Eén uurtje geef ik mezelf. 1 uurtje en dan moet het klaar zijn. Eén uurtje en dan moet het staan als een huis. Maar voor ik kan beginnen moeten er nog wel wat maatregelen getroffen worden. Er staat een cd op repeat met begeleidende muziek bij het verhaal van Barbar de olifant. Mijn wekker staat op scherp. Mijn peuter moet zichzelf zo meteen even vermaken. 60 minuten lang, of kort als je het van mij uit bekijkt.

Met de afstandsbediening, zet ik de cd iets zachter als ik denk dat de tweejarige het niet door heeft, maar hoor na twee seconde al een klacht. Of het als-je-blijft weer harder mag. En aangezien ik geen slapende honden wil wakker maken doe ik braaf wat mij gevraagd wordt. Hoewel ik het verhaaltje en de daarbij behorende dramatische tonen ondertussen kan dromen en de klanken geen inspirerende werking op mij hebben.

Hoe doen andere schrijvende ouders dat, is een gedachte die mij steeds bezig houdt. Want niet elke schrijver brengt zijn kinderen naar de opvang voordat er begonnen kan worden. Ik heb mijn dochter verwend met aandacht. Want overdag wanneer we samen zijn, staat bijna alles in het teken van madam. Als ik de bijlage van de zaterdagkrant stiekem lees, terwijl zij haar ontbijt opeet, voel ik me schuldig dat ik haar geen aandacht geef. Tegelijkertijd weet ik dat ik het nodig heb om te lezen, te denken en creatief bezig te zijn met woorden en taal. Het maakt mij de moeder die ik wil zijn.

Meestal gebruik ik als alibi voor de afwezigheid van nieuwe teksten het te kort aan tijd voor mijzelf. Maar is dit wel de waarheid? Wie bepaalt er precies wanneer het mijn tijd is? Waar houdt mijn tijd op en begint de tijd voor anderen? Het komt er op neer dat wanneer je echt iets wil doen je tijd moet inleveren. Waar kan ik dan op inleveren? Waar gaat mijn tijd aan op? Kan ik korter slapen, minder kranten en bijlages lezen, minder tv-series en docu's kijken, minder afspreken met geliefde en of familie, minder sporten, mediteren en opruimen of schoonmaken.

Wil ik dat? Minder slapen geeft me hoofdpijn, van minder kranten lezen raak ik de draad kwijt, minder tv-series en docu's kijken, maakt me nieuwsgierig en minder mediteren geeft stress, minder sporten pijnjtjes, minder opruimen chaos en minder schoonmaken smetvrees, minder tijd met mijn geliefde een relatiecrisis en ten slotte minder tijd met mijn familie een eenzaam gevoel.

Is dit wel de waarheid

Dan maar een wekkertje zetten en gaan zitten schrijven. Ook omdat ik moet leren om iets voor mezelf op te eisen. Al is het maar 1 uurtje per week. En mijn dochter, die is ondertussen met een dekentje in een plastic bak gaan liggen. Over 2 minuten gaat mijn wekker en kan ik mijn peuter weer de volle aandacht geven terwijl ik ondertussen trots kan zijn op mijzelf. Want ja ik heb me aan mijn afspraak gehouden en ben gaan schrijven terwijl de randvoorwaarden voor de ideale schrijfmodus ver te zoeken waren.

Capeau!

Ahee!

Bewust opvoeden voor dummies

Tien bewuste moeders komen bij elkaar.

Hun kinderen rennen en kruipen door de ruimte terwijl de vrouwen praten over kritisch prikken, gezonde voeding, co-sleeping, kinderopvang, werken buitenshuis en thuisonderwijs. Eén moeder ziet haar kind een ander kind bijten maar grijpt niet in. Ik schrik en begrijp niet onder welke noemer van bewust opvoeden dit valt.

Negen bewuste moeders drinken samen groene thee

Eén kind wil al het duplo alleen voor zichzelf en staat niet toe dat de andere kinderen mee willen spelen. De moeder van het kind kijkt en troost haar kind dat overstuur is en de duplo blokjes stevig vast blijft houden. Ik kijk naar het tafereel en onderdruk de neiging een paar blokjes voor mijn kind te pakken.

Acht bewuste moeders praten over bedtijden

Eén moeder vertelt giechelig dat ze elke avond tegelijk met haar kind naar bed gaat om te slapen, anders is ze de volgende dag te moe. Mijn oren klapperen, 1 avond per week tegelijk met mijn kind in slaap vallen vind ik al zonde van mijn vrije avond, laat staan dit.

Zeven bewuste moeders luisteren naar de reisverhalen van één vrouw.

Ze vertelt dat ze er voor koos haar kinderen niet in te enten voor ze op reis ging. Op mijn vraag hoe ze haar angst voor ziektes kon beteugelen antwoordt ze; "Angst is een slechte raadgever, ik ga al jaren zonder vaccinaties de wereld rond".

Zes bewuste moeders versieren samen een kerstboom.

Eén kindje is 4 geworden en heeft roze spekkies meegenomen om uit te delen. Wanneer het kindje richting mijn dochter loopt, spring ik op. Mijn dochter mag geen snoep met suiker daar is ze nog te jong voor.

Vijf bewuste moeders ontmoeten elkaar in een park waar water is.

Eén moeder laat haar jonge kind vrij rondlopen en blijft rustig met ons in gesprek. Ik voel de neiging om achter het kind aan te lopen voordat het te ver weg raakt, maar kies ervoor achter mijn eigen dochter aan te gaan die precies de andere kant op rent.

Vier bewuste moeders werken buitenshuis.

Eén moeder werkt regelmatig in het buitenland en zegt dat haar kind het heerlijk vindt bij de gastouder. Ik denk aan mijn tweedaagse werkweek buiten de deur en ben blij dat ik voor de opvang van mijn dochter gebruik kan maken van familie.

Drie bewuste moeders komen elkaar tegen op de open dag van een sociocratische school.

De moeders wisselen hun ideeën en wensen ten aanzien van onderwijs uit. Eén moeder vindt structuur en grenzen een belangrijk onderdeel en vraagt zich af of al die vrijheid die kinderen op deze school zullen krijgen wel constructief werkt. Ik luister naar haar gesloten vraag en bedenk dat vrijheid maakt dat kinderen hun eigen grenzen ontdekken.

Twee bewuste moeders zitten samen te lunchen.

Hun dochtertjes zitten aan de tafel ernaast te tekenen. Plotseling grijpt de moeder tegenover mij naar haar tas en haalt er glitterpennen en een velletje roze barbiestickers uit. Ik baal dat ik geen dinosaurusstickers gekocht heb, al dat roze voor meisjes maakt me weëig.

Eén bewuste moeder zit thuis achter de computer.

Ze schrijft een blog over opvoeden. Haar dochter is met papa in het zwembad, haar zoon ligt in bed na een kort nachtje en een spannend feest. De moeder denkt na over opvoeden en hoe je dat bewust kan doen, maar komt er tegelijkertijd achter dat ieder zijn eigen manier heeft.

Tien bewuste moeders komen bij elkaar voor een speelgroep.

Allen nemen gezonde snacks mee, zetten theetjes voor elkaar, bewonderen elkaars kind en wisselen ideetjes uit over hoe je kind gezond, veilig en vrij te begeleiden in deze wereld. Ze lachen om elkaars onhandigheden, herkennen de twijfels en voelen zich verbonden met elkaar, ondanks het feit dat niemand het precies volgens de regeltjes doet en iedereen zijn eigen weg gaat.

Ahee!

Ik ben zo tevreden

Gisteren nodigde mijn zoon van 17 me uit om de stad in te gaan. Hij wilde schoenen kopen van zijn eerste loon. Mijn gezelschap stelde hij daarbij op prijs. Ik voelde me dankbaar en vrolijk. De laatste tijd loopt ons contact soepel. Er zijn andere tijden geweest. Sinds een paar weken voel ik dat ik snap wat er gebeurt en dat daarom dingen anders lopen. Het maakt me intens gelukkig en tevreden.

Waar ik in eerste instantie bang was voor kritiek naar mij of mijn zoon vanwege mijn aanstaand grootmoederschap, voel ik me nu krachtig omdat ik de dingen neem zoals ze komen. Ik ben zo tevreden over hoe ik er mee omga. Hoe ik mensen de ruimte geef om te zeggen wat ze voelen en zelf positief blijf. Mijn start, het eerste gesprek met de aanstaande ouders, vervulde mij met zo veel vreugde en vertrouwen dat ik zowel uitkijk naar als rustig wacht op de geboorte van mijn kleinkindje.

Patrick mijn grote liefde voelt aan wanneer ik zijn woorden of oren nodig heb. Als ik het nodig heb om mijn hart te luchten, luistert hij geduldig en wanneer ik om een oplossing verlegen zit, komt hij met creatieve oplossingen die passen bij wie ik ben. Officieel is hij dan niet de grootvader to be, maar in hoe hij meedenkt, meedoet en enthousiast is, zie ik geen verschil met een biologische opa.

Vandaag was er de hele dag een vriendinnetje van Dakini hier bij ons. Zodra de meiden in een conflict zaten, ze wilden bijvoorbeeld allebei precies hetzelfde speelgoed, lukte het mij om het de meiden zelf op te laten lossen. Simpel gezegd door om de beurt aan 1 van de twee te vragen; 'Zeg maar wat je wil', of 'Zeg maar wat zij moet doen'. Het klinkt gek maar het werkte keer op keer. Soms moest ik de zin herhalen of het aan de ander vragen maar steeds kalmeerden de meiden dan vanzelf en losten ze samen het probleempje op.

Sinds vorige week maandag ben ik me steeds meer en meer bewust van wat ik denk en wat ik zeg. Het heeft tot positief gevolg dat ik wanneer ik in een eventueel stressvolle situatie denk te komen, direct een positieve gedachte maak van hoe ik wens dat de situatie zich zal ontwikkelen. Het mooie is dat het keer op keer dan loopt zoals ik wenste.

Ik tel mijn zegeningen vandaag en voel me stralend en tevreden.

Ahee!

Soms moet je vechten om een titel te behalen. Soms komt een titel je gewoon aanwaaien. Het tweede gebeurde mij. Oftewel ik hoefde er totaal geen moeite voor te doen.

Ik was 17 jaar toen ik besloten had om een jonge moeder te worden. Reden 1: Surinaamse meiden begonnen ook vaak vroeg aan het ouderschap, ik wilde meer Surinaams zijn. Reden 2: Een jonge moeder kan zich makkelijker inleven in haar kind omdat het leeftijdsverschil niet zo groot is. Reden 3: Mijn heldin en grote voorbeeld Marion Bloem was ook jong moeder geworden en had daarna nog een carrière opgebouwd. Reden 4: Ik wilde het anders doen dan mijn ouders. Er ontbrak nog een minor detail aan mijn plan; 'De potentiële vader'.

Op mijn 20ste in Amsterdam ontmoette ik die vader. Kavanblaa was in alle denkbare opzichten mijn tegenstelling. Geboren en getogen in Amsterdam, een jongen van de stad en de straat. Ik geboren in Utrecht en getogen in Curaçao en Doetinchem een verlegen kind, erg van de voorzichtige. Hij was opgevoed door een werkende en studerende ruimdenkende BOM moeder. Mijn opvoeders waren mijn biologische ouders, en met alle gemak kan gesteld worden dat het grootste gedeelte van mijn opvoeding in handen lag van mijn bewust thuisblijvende moeder.

Kavanblaa werd al jong vrij gelaten om door vallen en opstaan de wereld om hem heen te ontdekken.

Toen ik op 19 jarige leeftijd eindelijk mijn vleugels uitsloeg, kreeg ik een goedbedoelde lijst met waarschuwingen en veiligheidsvoorschriften mee naar Mallorca waar ik Spaans wilde leren.

Ik werd bij terugkomst in Amsterdam straalverliefd op Kavanblaa ook omdat hij was wat ik niet durfde zijn; rebels en zonder angsten.

We rookten vele grammen Purple Haze en luisterden naar Graham Central Station en Hendrix.

Op een dag logeerde we in Utrecht in een huis van een kunstenaar. Tussen de jointjes door bedachten we namen voor ons kind dat nog niet eens in de maak was. Angel Bella Cinderella, ABC. We lachten en droomden over onze toekomstplannen. Kavanblaa zou huisvader worden en ik zou studeren en schrijven.

Een jaar later was het zover, ik was overtijd. Ondanks de wens die wij al een jaar koesterden, schrok ik me toch een hoedje. Nu was ik dan echt zwanger en was er geen weg meer terug. Het eerste dat ons te doen stond was de aanstaande grootouders inlichten. Hoe zouden ze reageren? Iets in mij zei dat mijn ouders niet zouden staan te springen, mijn jonge leeftijd en de aparte combinatie van Kavanblaa en mij zou hen niet ontgaan zijn. We besloten samen naar mijn ouders te gaan. De zenuwen gierden door mijn lijf. Ik gooide het eruit. Mijn moeder schrok, het huilen stond haar nader dan het lachen. Mijn vader sprong op; 'Kom op Rens, niet getreurd, laten we dit nieuwe leven vieren', zei hij terwijl hij een fles champagne in het diepvriesvak legde. 'Wees niet altijd zo negatief', sprak ik mijn moeder streng toe. Een kans om haar gevoelens te uiten, gaf ik haar niet.

Haar voorgevoelens kwamen 2,5 jaar later alsnog uit. Kavanblaa en ik gingen uit elkaar. Onze totaal verschillende achtergronden hadden ervoor gezorgd dat onze ideeën ten aanzien van opvoeden te erg verschilden en dat maakte dat we eindeloos veel conflicten hadden die ons uit elkaar deden groeien.

Een week geleden ontving ik een voicebericht. 'Je wordt oma', hoorde ik mijn zoon zeggen. Ik was er stil van. Hoewel het me niet echt verbaasde, iets in mij heeft altijd geweten dat ik een jonge oma zou worden, was ik toch verrast. Het is niet iets waar ik met smacht op heb zitten wachten, ik ben nog zo met de opvoeding van mijn eigen kinderen bezig. Ondertussen besepte ik dat zoonlief wachtte op een reactie van mij. Urenlang sprak ik met Patrick. Mijn angsten, vooroordelen en negatieve gedachten liet ik de vrijloop. Patrick luisterde geduldig. Nadat ik had durven voelen wat er diep in mij zat, kwam er ruimte om opnieuw te denken en te voelen. Er was van alles dat ik wilde weten, vragen, zeggen, ik begon kaartjes te maken.

Al schrijvende kwam er een rust over mij heen. Dit mocht ik lekker op mijn eigen manier gaan doen. Met respect voor mijn zoon en mijzelf. Het voelde goed. 'Deze nemen we ook mee', zei Patrick terwijl hij een fles champagne in de tas deed. We vertrokken naar zoonlief. Daar aangekomen omhelsde ik hem stevig terwijl ik mijn felicitaties uitsprak. Het samenzijn was heerlijk, er was ruimte om mijn kaartjes te bespreken en de aanstaande ouders schenen mij goed te begrijpen. Nadat Kavanblaa binnen kwam ontkurkte zoonlief de meegebrachte champagne en proostten wij op het nieuwe leven en de bijbehorende titels.

Ahee!

Ik kreeg een flashback

Als je het me gevraagd zou hebben toen ik nog zwanger was van Dakini, zou ik gezegd hebben: 'Maximaal 7 maanden'. Langer leek mij niet nodig en niet helemaal fris. Dat tweede zou ik even uitleggen.

Waarschijnlijk was ik zelf een jaar of 9 toen vrienden van mijn ouders uit Curaçao bij ons op bezoek kwamen. Ze hadden in de 4 jaar dat we elkaar niet gezien hadden een dochter gekregen. Het meisje was een vrolijke peuter van 2 jaar die al behoorlijk goed kon praten en wist wat ze wilde. De tiet dus. In mijn herinnering stonden wij alle 6 met onze monden wagenwijd open toe te kijken hoe de peuter op een onbewaakt moment met een soepele behendigheid de minder stevige borst van haar moeder tevoorschijn toverde en er vervolgens aan begon te zuigen.

De moeder zelf ging rustig door met haar verhaal, als was dit tafereel het meest normale wat er zich die bewuste middag afspeelde. Zodra de vrienden vertrokken waren, barsten wij allen in een bulderende lach los. We hebben het er nog jaren lang over gehad.

Nu wil het toeval dat mijn schone moeder Lenneke behalve kraamverzorgster ook lactatiekundige is. Nadat ik haar gevraagd had om bij mij te komen kramen, leerde ik beetje bij beetje wat borstvoeding precies voor functies heeft. Het mooie is dat Lenneke mij nooit heeft omgepraat of overgehaald om langer met het voeden door te gaan. Haar enthousiasme wanneer ze mij Dakini zag voeden, plus de theoretische aanvulling op wat ik over borstvoeding wist, maakten dat ik mezelf betrapte op de gedachte om de 7 maanden te verlengen naar een jaar. Vooral het gedeelte over antistoffen van de moeder die bij het kind komen sprak me aan. Dakini was nog niet gevaccineerd, en een oergevoel in mij maakte dat ik haar nog langer wilde voeden zodat ze die extra antistoffen binnen zou krijgen. Helemaal puur natuur en ongemanipuleerde antistoffen, zelfgemaakt welteverstaan.

Ik kreeg een flashback

In de tussentijd ontmoette ik (door Facebook, ja ja) allerlei moeders die zich bewust bezig houden met het zo natuurlijk mogelijk (op)voeden van hun koters. Co-sleeping met je kind, je kind (nog) niet vaccineren, geen kinderopvang maar zelf zoveel mogelijk met je kind zijn en borstvoeding geven waren onderwerpen die we met elkaar bespraken. Zodra ik met die moeders was, viel het me op dat borstvoeding iets heel gewoons was. De eerste keer dat ik één van de moeders haar peuter zag voeden, kreeg ik een flashback, ik was geshockeerd. Het heeft mij tijd gekost voordat ik het in een context kon zien er zonder negatief oordeel naar kon kijken. Ook de mensen in mijn directe omgeving moesten er aan wennen, dit was voor mij ook een reden om het voeden zoveel mogelijk buiten het oog van 'vreemden' te doen. Mijn zus gaf me 2 jaar geleden een button voor mijn jaardag met de tekst: 'Op = op'. Die kan je dragen wanneer je ooit besluit te gaan stoppen, zodat Dakini dan ook weet dat het op is'. Ik bewaarde de button zorgvuldig.

Van tevoren had ik bedacht dat ik er met Dakini over zou praten, haar in woorden alvast zou uitleggen dat er iets zou veranderen in haar leventje. Ik visualiseerde dat het proces van stoppen met borstvoeding geven, soepel en liefdevol zou verlopen voor ons allebei. In de nacht van vrijdag op zaterdag dronk Dakini voor de laatste keer uit mijn borsten. Ze eindigde aan de rechterkant, wat toevalligerwijs ook de kant was waar ze 3 jaar daarvoor voor het eerst begonnen was met drinken. Nadat ze klaar was, draaide ze zich om en viel in slaap. Ik bedankte mijn borsten voor de melkproductie en zei dat ze nu konden stoppen met verdere melkproductie.

Afgelopen week nodigde Lenneke mij uit om even wat nieuwe bh's te gaan kopen. Ze nam me mee naar Kant, de lingeriezaak hier in de Watergraafsmeer. Ik kwam erachter dat ik de ballen verstand heb van cupmaten maar dat de nieuwe bh's me fantastisch staan.

Het is allemaal heel soepel verlopen en Dakini was er snel aan gewend dat het voorbij is maar zei een paar dagen geleden wel met een grote glimlach op d'r gezicht: 'Als Dakini 2 jaar is gaat Dakini weer drinken bij de mama'.

Ahee!

Wat zullen mijn buren denken?

Afgelopen dinsdagmiddag had ik het even moeilijk. Ik wist maar al te goed dat gestresst raken, boos worden of iets forceren, de situatie zou verergeren. Kalm blijven zou de enige oplossing zijn en net dat was wat ik als onmogelijk achtte.

Sinds 6 januari van dit jaar ondervind ik dagelijks wat de kracht van woorden is. Ik experimenteer en word keer op keer gesterkt in wat ik hoop; namelijk dat ik invloed heb op hoe ik mij voel. Simpelweg door te zeggen dat ik me zus of zo voel.

Op de dinsdagen ben ik de host bij speelgroep de Robbeburg . Dit doe ik eigenlijk samen met een andere moeder. Zij liet mij maandagavond weten dat ze twijfelde of ze er op de dinsdag wel om 13:00 uur zou zijn.

'Maak je niet druk, sms'te ik haar terug, ik zal er zijn'.

Niks bleek minder waar.

Om er om 13:00 uur te zijn moet ik uiterlijk om 12:45 op de fiets stappen. Het was 12:45 en mijn dochter liep nog poedelnaakt door het huis. Totaal geen aanstalten makend om in beweging te komen.

"Yashodara en Dakini komen op het juiste moment aan bij de Robbeburg. Ik ben rustig, blij en tevreden'.

Ik herhaalde de mantra in een frequentie die mijn buren zou hebben doen verbazen.

Die buurvrouw van mij, gaat het nog wel goed met haar?

Het was een bizarre gewaarwording om te zeggen dat ik rustig ben, terwijl ik dat eigenlijk helemaal nog niet ben. En tegelijkertijd wist ik toch met grote zekerheid te stellen dat stress de kans op het slagen van deze missie en middag zou reduceren tot nul komma nul.

Wat zullen mijn burens denken?

Op een bepaald moment belde ik Patrick, mijn personal coach in stresstijden. Ik gaf hem een glasheldere opdracht: 'Praat nu als-je-blijft positief op mij in, zeg dat het mij gaat lukken en dat alles goed komt, alsjeblieft', riep ik, gespeeld rustig, door de telefoon. Patrick deed precies wat ik zei. Hij gaf me ook nog een tip. Het leek allemaal te lukken, totdat dochterlief plotsklaps al haar kleding weer uittrok en als klap op de vuurpijl een plas over haar jas deed midden op de bank. Het was ondertussen 13:30 en om 13:00 uur de deur openen voor de andere ouders leek iets uit een vorig leven. Ik besloot het ervan te nemen en ging languit op de bank liggen met mijn jas aan. Ik deed mijn ogen dicht en herhaalde zachtjes: 'Alles komt goed Yashodara, je komt precies op het juiste moment aan'.

Een rust daalde neer, ik lag heerlijk op de bank en liet de boel de boel. Nog 1 keer deed ik een voorstel om te vertrekken. Mijn dochter vond het een goed idee en liet zich zonder tegenstribbelen aankleden. We fietsten rustig en vrolijk richting de Robbeburg. Daar aangekomen bleken er al moeders te zijn. Binnen zat Maria, ze vertelde dat ze besloten had vandaag eerder te komen. Ook zij heeft een hostfunctie maar is er normaal gesproken pas na drie uur. Ik kwam op het juiste moment binnen en voelde me blij verrast en tevreden.

Ahee!

De perfecte moeder in mij

Precies een jaar geleden zat ik in een dal als moeder. Het lukte me niet om werkelijk contact te maken met mijn puberzoon. Hoe meer ik mijn best deed, hoe minder we elkaar begrepen. Ik maakte me zorgen over hoe het verder zou gaan met hem. Haalde me verschrikkelijke scenario's in mijn hoofd, was teleurgesteld in mijzelf als moeder, schaamde me voor mensen die het proces op de voet volgden en was naarstig op zoek naar de perfecte oplossing, alsof ik wist dat die bestond.

Nu ben ik een jaar verder en kan ik met een glimlach op mijn gezicht zeggen dat ik mij vol vertrouwen, kalm, gelukkig en dankbaar voel over hoe de relatie nu tussen ons is.

Wat is er nou eigenlijk veranderd, hoor ik je denken. Dat kan ik je haarfijn uitleggen.

Ik ga even terug naar mijn eigen kindertijd.

Zoals ik al vaker verteld heb, groeide ik op in Doetinchem in de Achterhoek. School was een zeer belangrijk onderdeel van de opvoeding, huiswerk werd overhoord en vaak gecontroleerd. De hele week stond, tijdens mijn puberteit, in het teken van school en alles dat daarbij komt kijken. In mijn vrije tijd ging ik vanaf mijn 14e met enig regelmaat met mijn zus 's avonds op pad. Dit gebeurde alleen in het weekend of de vakantie. We kregen voor vertrek heel wat waarschuwingen mee. Zo moesten wij altijd om 1:00 's nachts weer thuis zijn. Mijn vader zei een keer: 'Eén minuut te laat en jullie mogen NOOIT meer uit'. Ik nam zijn woorden letterlijk en hield na 12 uur mijn horloge angstvallig in de gaten, wat een stuk van de feestvreugde deed afnemen.

Ook werden we gewaarschuwd voor gevaar op straat, lees: loslopende gestoorde dus levensgevaarlijke mannen. Het gevoel dat ik jaren lang gehad heb van de nacht, is dat dat het moment van de dag is dat alle gekken hun hol verlaten om jonge meisjes lastig te gaan vallen. In mijn jeugd ben ik vaak gewaarschuwd voor allerlei gevaren en hoorde ik zelden: 'Lieverd het komt helemaal goed of maak je vooral niet druk'.

Totaal onbewust van mijn opvoeding zette ik deze bezorgde lijn voort. Toen mijn oudste zoon in de puberteit kwam, voelde ik een onbedwingbare behoefde om me met zijn nieuwe leven te gaan bemoeien. Overal in huis hing ik lijstjes op die hem zouden helpen onthouden zijn zaakjes op orde te houden.

De perfecte moeder in mij

Elke doordeweekse ochtend gierde de zenuwen door mijn lijf omdat ik hem achter zijn broek aan zat in de hoop dat hij op tijd de deur uit zou gaan. Wat soms wel en soms niet lukte. Me met zijn huiswerk bemoeien was een lastig onderdeel. Ten eerste dulde zoonlief geen inspraak, hij kon het zelf wel, zei hij. Ten tweede gebeurde het regelmatig dat ik hem niet echt dacht te kunnen helpen met de teksten Grieks en Latijn of vakken als wiskunde en economie. Maar over de gehele linie kan gezegd worden dat ik het er erg druk mee had mijn zoon te controleren, ik vertrouwde er niet op dat hij zelf wist wat goed zou zijn.

Mijn tweede zoon is een waaghals of zo je wilt trillseeker pur sang. Al sinds hij kan lopen, rent hij er vandoor, keihard de andere kant op wel te verstaan. Zodra hij dus in de puberteit kwam, stond ik klaar met regels en afspraken om zo te kunnen voorkomen dat er *iets* mis zou gaan.

Ik kon volledig in de stress schieten wanneer zoonlief een off day had en koeltjes zei die dag niet naar school te gaan. Letterlijk voelde ik op dat soort momenten (het gebeurde zo'n 3 keer per schooljaar) de kracht uit mijn lichaam wegtrekken. Een gevoel van absolute machteloosheid maakte zich dan van mij meester.

Misschien omdat ik zelf werkzaam ben als docent, of wie weet door de blauwdruk uit mijn eigen jeugd, haalde ik me altijd van alles in mijn hoofd. Een boete van de leerplichtambtenaar, commentaar van andere ouders, een telefoontje van de mentor allerlei rampscenario's speelden zich in mijn hoofd af en inderdaad sommigen werden realiteit.

Een paar jaar geleden ontdekte ik dat zoonlief cannabis rookte. Hoewel we er in de beginfase heel ontspannen over konden praten, gebeurde het na verloop van tijd steeds vaker dat ik gestresst raakte over de frequentie en hoeveelheid van zijn softdrugsgebruik. We ruzieden wat af, ik voelde me ongelukkig en machteloos.

De perfecte moeder in mij

Vorig jaar begon ik aan de beginnerscursus van Nonviolent Communication. Al tijdens de eerste les voelde ik me geboeid en enthousiast, wie weet kon dit me handvatten geven om weer in contact te komen met zoonlief. Op dit moment doe ik een derde cursus. En heb ik behalve die input ook de kracht van positiviteit ontdekt. De combinatie van die twee maken dat ik nu mijn controledrang volledig heb losgelaten. Ik zeg een paar keer per week hardop allerlei positieve dingen over zoonlief en herhaal dagelijks dat ik in harmonie en liefde leef met mijn kinderen en man. De resultaten van dat alles zijn onbeschrijfelijk. Ik voel me voor het eerst in mijn leven de perfecte moeder.

Ahee!

Oma worden in 15 stappen

Voor de zwangerschap:

- Stap 1. Zorg dat je een vruchtbaar kind hebt
- Stap 2. Zorg dat je kind aan seks doet
- Stap 3. Zorg dat je kind geen voorbehoedsmiddelen gebruikt

Tijdens de zwangerschap:

- Stap 3. Sluit vriendschap met de andere aanstaande grootouders van je kleinkind
 - Stap 4. Wees je bewust van je positie, bemoei je feitelijk nergens mee
 - Stap 5. Bereid je voor op het feit dat alles waarschijnlijk anders gaat dan jij als aanstaande ouder zou doen
 - Stap 6. Hoop in stilte dat je aanwezig mag zijn bij de bevalling
- Wanneer je aanwezig mag zijn: extra stap: Doe positieve wensen over dat je op het op het juiste moment aanwezig zal zijn tijdens de bevalling*

Tijdens de bevalling:

- Stap 7. Ken letterlijk en figuurlijk je plek
- Stap 8. Bereid je voor op emoties
- Stap 9. Doe positieve wensen over het verloop en het resultaat van de bevalling

De eerste ontmoeting met je kleinkind:

Oma worden in 15 stappen

Stap 10. Wees niet verbaasd als je meteen overspoeld wordt door liefde voor je kleinkind

Stap 11. Wees niet verbaasd als je opeens je eigen ouders beter begrijpt

Stap 12. Wees niet verbaasd als je het een beetje lastig vindt om 1 van de vele grootouders te zijn die bij en met het kindje willen zijn

Stap 13. Wees niet verbaasd als je iedereen wil vertellen over je kleinkind

Stap 14. Wees niet verbaasd als dit weer een lesje loslaten is, maar dan voor gevorderden

Stap 15. Geniet

Ahee!

Liever had ik ook drankjes gedronken

Angel vroeg of hij mijn auto mocht lenen om Luna op te halen van zijn werk. Er was iets gebeurd met Luna, hij voelde zich bedreigd. 'Je mag mijn auto lenen, maar dan ga ik met je mee', antwoordde ik in mijn stem was een bepaalde vibratie hoorbaar die duidde op stress.

Luna zou in botsing zijn gekomen met een andere scooterbestuurder waarna deze Luna bedreigd had en meteen hulp roepen had ingeschakeld. Luna op zijn beurt had z'n broer gevraagd even te assisteren.

We reden door de stille stad. Het lukte mij niet om een gesprek te voeren. In mijn hoofd herhaalde ik continu dezelfde mantra's: Luna is veilig, ik ben rustig en gerustgesteld, Luna is veilig, ik blijf positief, het komt goed, Luna is veilig, ik ben blij en tevreden'.

Angel parkeerde de auto half op de stoep, half op straat in een hoekje waar het niet opviel. Hij draaide de contactsleutel om en de lichten uit. 'Weet je wat jouw strategie wordt?', vroeg ik vlak voordat hij uitstapte.

Vanuit de auto gluurde ik naar het tafereel schuin achter mij. Voor de Takeaway stonden scooters met het logo van de zaak. In de zaak die niet groter leek dan een kiosk op het station, zag ik verschillende personen. Tussen die personen ontdekte ik Luna. Aan de bewegingen van zijn armen te zien wist ik dat hij aan het woord was. Ik stelde me voor hoe zijn stem zou klinken. Tegenover hem stonden 3 jongens met alle drie een jas met een bontkraag.

Luna weet wat hij kan zeggen om rust te creëren, hij is veilig, het komt goed

Plotseling werd mijn blik afgeleid door personen die langs de auto liepen. Twee jongens waarvan ik er 1 vaak bij voetbal had gezien, liepen richting de ingang van de Takeaway. Eén liep naar binnen en de ander ijsbeerde vertraagd voor de ruit van de zaak waarbij hij af en toe zijn blik naar het gebeuren binnen richtte.

Liever had ik ook drankjes gedronken

De neus van mijn auto stond dicht bij een houten picknicktafel. Het was precies de soort tafel die mijn verloofde me ooit beloofd had te geven voor mijn jaardag, ware het niet dat ik zelf op het laatste moment van het plan afgestapt was omdat ik liever met hem naar een meditatiecursus wilde gaan voor dat geld.

De picknicktafels maakten onderdeel uit van een terras.

Omdat mijn raampje open stond, hoorde ik een groepje mensen dat verderop aan een metalen tafeltje zat. Een jonge vrouw met een hoge stem, kwam overal bovenuit. Meerdere keren schoot ze in de lach. Ik voelde een soort jaloezie, liever had ik drankjes gedronken dan in een donkere auto wachten op de goede afloop. Aan de zijkant van het terras stonden ook nog twee tafeltjes. Aan één tafeltje zaten twee vrouwen bier te drinken, de vrouw met het lange donkerblonde haar en een ovaal gezicht tuitte steeds haar lippen en nam dan een nipje van het bier. Het leek alsof ze geen idee hadden wat er op 10 meter afstand van hen aan het gebeuren was. Ik voelde een neiging opkomen om te roepen dat ze op moesten houden met gewoon bier te drinken, dat mijn zoon bedreigd werd en dat ik me aan het concentreren was op de goede afloop.

Angel weet hoe hij de anderen tot rust kan brengen, ik ben blij en tevreden, ik voel me gerustgesteld, het komt goed

Ik kreeg het gevoel al uren te wachten. Ondertussen liepen de jongens met bontkragen naar buiten en weer terug. Het was me totaal onduidelijk hoe de stemming was. De baas van de zaak liep naar buiten en begon foto's te maken van een scooter. Zijn mobiel hield hij horizontaal en knielde neer bij het voertuig. Achter hem zag ik Angel een arm om de schouder van 1 van de bontkragen leggen. Met zijn andere hand gaf hij de jongen een boks. Ik slaakte een diepe zucht.

Luna gaf een wat vluchtiger boks aan de jongen en kwam naar de auto gelopen, in zijn vochtige ogen schitterde klein de straatverlichting.

Liever had ik ook drankjes gedronken

Voordat ik de wekker zette, bedacht ik dat mijn fysieke afstand maar mentale nabijheid precies genoeg geweest was om mijn zonen dit conflict zelf op te laten lossen.

Blij en tevreden viel ik in slaap.

Ahee!

De langste reis die je ooit gaat maken

Het lijkt wel een sprookje. Een verhaal waarin alles een symbolische betekenis heeft en dingen op z'n plek vallen. Jaren geleden, toen Luna nog jong was en zijn vader en ik besloten uit elkaar te gaan, hoorde ik zijn vader er al over fantaseren. Ik had er geen oren na, vond het een enge gedachte en hoopte dat dat moment nog heel lang op zich zou laten wachten.

Vandaag was het zo ver en voelde ik een oprechte blijdschap; Luna en Takuri zijn samen op reis gegaan voor een paar maanden naar Zuid-Amerika. Een reis die in een sprookje vertaald zou worden naar een rite de passage, het volwassen worden van de puber.

Officieel werd Luna 27 november 18 jaar, volwassen voor de Nederlandse wet, maar in sprookjes gaan die dingen altijd minder bureaucratisch.

Ik kocht voor Luna's 18e jaardag; een zakmes met houtzaagje en een hoofdlampje. Het plan dat ze hebben, reikt ver; van familiebezoek in de stad tot kamperen in de wilde natuur. Dus zullen ze fikkie stoken, vissen vangen, elkaar nog beter leren kennen. Vader en zoon op avontuur, een mooiere rite bestaat er bijna niet.

'En hoe is dat voor jou', vroegen mensen mij de laatste dagen wanneer ik ze vertelde dat ze vandaag zouden vertrekken. Voor mij is het als een sprookje dat ze nu werkelijk gaan, en sinds ik in mijn positieve flow zit, voelt het gewoon fijn om ze deze reis te gunnen.

De langste reis die je ooit gaat maken

Toen ik Takuri leerde kennen, gaf hij me een boek cadeau, in de kft schreef hij: 'Dromen zijn niet alleen om te dromen, dromen zijn om ze te leven'. Vanmiddag omhelsden we elkaar en zei ik: 'Dit is waar je zo lang van gedroomd hebt, nu ga je de droom leven'. Hij hilde en lachte tegelijk, ik keek, genoot en het was goed. En Luna, die zal groeien, beleven en ervaren. Nee geen studie, geen opleiding, gewoon voor het eggie deze keer, maar dan op een ander continent, in landen hier ver vandaan. Net een sprookje, maar dan echt.

Ahee!

Nog nooit ontmoette ik iemand die onvoorwaardelijk van zijn kinderen houdt. Hoewel ik mijn best doe, lukt het me ook niet altijd. Iets in mij zegt soms dat ze zich op een bepaalde manier moeten gedragen. Voorbeeld: 'Wanneer mijn moeder ons uitnodigt om bij haar te komen eten, voel ik me ongemakkelijk wanneer één van de kids niet mee wil'.

Hoe verkoop je zoiets aan je moeder?

Het liefst zou ik dan hebben dat mijn kind op dat moment precies dezelfde behoefte aan familie heeft als ik dan heb.

Op de een of andere manier lijkt het soms dat ik als ouder aansprakelijk ben voor wat mijn kinderen doen of juist niet doen. Vaak krijg ik op dat soort momenten vragen over het hoe en waarom van het handelen van mijn telgen. Zelfs als de vraagsteller weet dat ik het anders gedaan zou hebben dan mijn kinderen, wordt mij nog steeds om een waterdichte verklaring gevraagd.

Vaak hoor ik dan een oordeel in de trant van: 'Je mag toch wel verwachten dat ze nu wel weet dat...' Of: 'Dat is toch niet normaal, het is toch geen klein kind meer?'

Op dat soort momenten voel ik meestal twee dingen, verdriet en woede. Verdriet omdat het voelt alsof ik het als moeder niet goed gedaan heb en woede omdat ik niet gedwongen wil worden kritisch naar mijn nazaten te kijken en wie weet zelfs hun gedrag af te keuren. Nee, ik wil juist op het punt komen dat ik waardevrij kan kijken naar wat ze doen dus wie ze zijn.

Soms zeggen mensen dan; 'Ik zeg alleen iets over wat ze doen, ik zeg niets over wie ze zijn'. Maar dat blijf ik een rare opmerking vinden. Namelijk ik zelf word niet blij wanneer mensen tegen of over mij zouden zeggen dat ze mijn manier van doen heel vervelend vinden maar mij als mens briljant. Wat blijft er van mij over als je mijn gedrag wegdenkt...? Dus een opmerking in die richting over mijn nageslacht, raakt me diep.

Ik doe mijn best om onvoorwaardelijk van mijn kinderen te houden. Wat ze doen en waarom ze het doen, ik wil er naar kijken en me verwonderen zoals ik naar een boom kijk die in de wind zacht haar takken laat wuiven of gewoon helemaal stil blijft. Ik kijk ernaar en zie zonder een oordeel, dat wil ik zo graag. Ahee!

De laatste dag van de tweede week dat ik zzp'er ben, misschien geen vakantie meer heb en mezelf opdraag elke doordeweekse dag behalve lichaam en geest te trainen ook een blog te schrijven. Nu over tot de orde van de dag. Vandaag staan de volgende dingen op de agenda. Om 9:30, wek ik mijn zoon en ga ik naar station Science Park om mijn LIFE! collega op te pikken waarna we doorrijden naar Oostzaan om daar te vergaderen. Om 12:00 uur gaan we een pand bezichtigen en om 14:30 moet ik in Bloemendaal aan Zee zijn op camping De Lakens. Mijn zoon is van 9:30 tot 14:30 met Dakini, ze reizen samen naar de camping en zo lost hij weer een stuk van zijn schulden in.

Schulden die ontstonden toen hij op de terugweg van zijn lange verblijf in Zuid-Amerika zijn vlucht mistte en wij vanuit Nederland een nieuw ticket moesten kopen. Ik maakte een strippenkaart waar hij door op te passen een deel van de 'schulden' terug betaalt in natura dus. Dat hij zijn vliegtuig mistte bezorgde mij een tergende stress. Ik had me ondertussen zo verheugd om het wederzien, dat het telefoontje van zijn vader met de betreurende mededeling in eerst instantie door mij als flauwe grap werd gehoord. Het duurde echt enkele minuten totdat ik tot me daaor kon laten dringen dat ik nog langer zonder de omhelzing van mijn zoon moest leven.

Ik was op het moment dat mijn ex mijn belde les aan het geven. Tijdens die les vertelde ik vol trots en blijdschap over de reis die zoonlief gemaakt had en dat ik hem de volgende morgen op zou halen en mijn les dus overgenomen zou worden door mijn collega. De bel ging, ik keek op mijn smartphone met een vreemd voorgevoel en las een verzoek tot terugbellen.

Gevoelens van schaamte (ik had mijn kind met meer gevoel voor verantwoordelijkheid moeten opvoeden, wat zouden anderen er wel niet van zeggen/denken), irritatie (ik moest nu geld gaan voorschieten, terwijl ik aan het sparen was voor een laptop) en teleurstelling (nu kon ik hem nog steeds niet terugzien terwijl ik hem mistte) kwamen bij mij op.

Uiteindelijk was het mijn stagiaire die mij glashelder wist terug te geven wat ik nodig had. 'Yashodara volgens mij wil jij je zoon eigenlijk zo snel mogelijk zien en heeft hij net al een les geleerd door zijn vlucht te missen, los van al die andere lessen die hij deze maanden geleerd heeft'. Ik stond met mijn oren te klapperen, wat een waarheid en ja ik wilde niks liever dan dat hij zo spoedig mogelijk terug zou zijn. Ik belde mijn ex terug en we maakten een financieel plan om een ticket te kopen.

Moedig moederen

Zes dagen later kon ik hem begroeten op Schiphol. Hij was gegroeid op alle mogelijke manieren en ik had weer eens geleerd dat naar mijn hartje luisteren dus toch de beste raad is.

Ahee!

Mijn kind doet het anders

Terwijl ik onder de douche stond gistermiddag, had ik zicht op Dakini die in het speelhuisje naast het badhuis op de kijk stond. Ze zag er rustig uit en ik zeepte me in. Nadat ik me afgespoeld had en me stond af te drogen, wierp ik wederom een blik door het hoge raam. Dakini had gezelschap gekregen van Cate, het meisje dat een half uur voordat we naar de douches fietsten, tot vervelends toe had aangedrongen op samenspelen met Dakini. Mijn dochter is recht voor z'n raap: 'Ik wil niet met jou spelen, ik wil gewoon alleen zijn'. Het buurmeisje had me gevraagd waarom, ik had gezwegen.

Laatsts had ik het er met iemand over. De eigenschappen waar geslaagde zakenmensen ver mee komen, zijn dezelfde waar opvoeders van peuters mee stoeien tijdens het groter worden van hun kroost.

Eigenwijs, direct, dominant, assertief, weet wat ze wil, niet voor 1 gat te vangen.

Nadat ik de vloer in het douchehokje met een trekker had drooggemaakt, hoorde ik een kind gillen en huilen. Iets zei me dat het Cate was en dat mijn dochter er meer van af wist.

'Wat is er gebeurd, vroeg ik nadat ik tegenover het speelhuisje was komen te staan, in de verte hoorde ik het huilende meisje onze kant opkomen. 'Ik heb haar heel hard geknepen', schreeuwde Dakini op een manier die deed vermoeden dat spijt het laatste was waar ze last van had.

Cate en haar moeder stonden nu ook bij het huisje en ook Cate schreeuwde dat ze heel hard geknepen was. Ik voelde me ongemakkelijk. Het liefst had ik gehad dat Dakini uit haar zelf haar schuilplek verlaten had en met duidelijke schroom Cate haar excuses aan geboden had, zonder inmenging van de ouders. En dat er daarna ruimte zou zijn voor mijn dochter om haar frustratie te uiten. En dat ik als opvoeder niet afgerekend word op hoe mijn kind zich gedraagt.

Maar wat gebeurde was ongeveer het tegenovergestelde. Vlak voordat Cate en haar moeder ons konden horen had ik op een wat luidere toon gefluisterd of Dakini even bij me wilde komen, dat ik haar iets wilde vertellen. Zodra de 2 voor ons stonden kwam ze naar me toe en ik vroeg; 'Kan je sorry zeggen tegen Cate?'

Mijn kind doet het anders

Twee uur later begon ik de maaltijd voor te bereiden. Er stond nog een vergadering voor LIFE! op het avondprogramma en ik wilde ruim de tijd nemen om op tijd te komen. Ik vertelde mijn verloofde wat er gebeurd was en zei dat Dakini straks nog even naar Cate zou moeten om het erover te hebben. Toen ik later op de avond mijn bed inkroop, vroeg ik hoe de avond verlopen was. Dakini was samen met haar vader naar de tent van Cate gegaan en daar had ze sorry gezegd wat goed ontvangen was.

Toch is het verhaal voor mij nog niet af. Ik zou zo graag met mijn dochter willen onderzoeken wat voor andere effectieve manieren er zijn om je grenzen en of irritaties aan te geven. Wanneer ik geconfronteerd word met haar fysieke manier van voor zichzelf opkomen in een openbare ruimte in het bijzijn van andere opvoeders, gebeurt er iets met mij. Mijn normen bij mijn waarde voor openheid, eerlijkheid en respect botsen dan met wat mijn dochter doet. Waarschijnlijk speelt haar leeftijd daar een grote rol in. Tegelijkertijd zou ik op dat soort momenten een time out willen krijgen op mijn eigen manier en in mijn eigen tijd hierover met mijn dochter te praten en te zoeken naar een oplossing waar we ons allebei goed bij voelen. Zonder dat ik het gevoel heb ad hok te moeten handelen op een manier die past bij de opvoeders van het andere kind. Mijn droom is te wonen in een wereld waar opvoeders empathie hebben voor elkaar in dit soort situaties.

Ahee!

Een deeltje met God

Ongeveer een jaar geleden werd ik gebeld. Het was iemand van Pleegzorg. Of we konden overleggen over het traject van pleegouderschap. Toen ik een week daarvoor had ingestemd om pleegmoeder te worden van het meisje dat ik al kende, had ik geen enkel idee waar ik werkelijk ja tegen had gezegd. Het zou een tijdelijke verplichting zijn, zo zei Pleegzorg, waar Patrick en ik ons aan committeerden. Voor mij was het erg belangrijk wat Patrick ervan zou vinden. Direct nadat ik hem het plan uitlegde, zei hij: 'Dat gaan we doen'. Ikzelf had nog iets meer tijd nodig om volmondig 'Ja' te kunnen zeggen. Daarom trok ik mij terug in de slaapkamer. Terwijl ik op mijn meditatiekussen zat, kwam er een herinnering boven.

Ik was net 40 en net zwanger van kind nummer drie. Het leek een wonder dat het meteen gelukt was, we hadden geen enkele moeite hoeven doen. Voor mij stond vast dat ik geen echo, vruchtwaterpunctie, nekplooimeting of wat voor voorspellend onderzoek dan ook wilde ondergaan. Het kindje komt zoals het komt en inderdaad laten we hopen dat het gezond, compleet en mooi ter wereld komt. Want en dat zullen de meeste ouders onderschrijven, dat maakt het leven van het kindje en dus dat van opvoeders minder complex. Naarmate mijn zwangerschap vorderde, vorderde ook mijn staat van bezorgdheid.

Had ik niet toch alle (gratis vanwege mijn leeftijd) testen moeten laten doen? Dan was ik nu tenminste wel rustig geweest.

Ik bedacht een list, er moest toch een deeltje met God... voor mijn part...gesloten kunnen worden? Als, als ik een gezond kind zou krijgen, dan zou ik iets terug doen voor iemand. Iemand die kennelijk hulp nodig zou hebben met de opvoeding van of zorg voor zijn/haar kind. Alsjeblieft zou dat kunnen?

Ik vertelde mijn geheime afspraak aan niemand, want het klonk wel vreemd, zeker voor iemand die niet meer geloofd in dealen en God. Nu ik daar zo op dat kussen zat, eigenlijk opzoek naar een gegronde reden om nee te mogen zeggen, kwam het besef naar boven dat ik alleen maar ja kon zeggen. Ja omdat Patrick ook ja gezelgd had, Ja omdat er een slaapkamer vrij gekomen was vanwege de verhuizing van Angel en dus een Ja omdat ik het beloofd had. Beloofd aan God, de kosmos en mijzelf in het bijzonder. Een wederdienst als blijk van dank voor de geboorte van mijn gezonde dochter.

Een dealtje met God

Onze pleegdochter kwam in de herfstvakantie en de eerste maanden waren rustig. Iedereen in huis moest wel wennen aan de verandering en constante aanwezigheid van die nieuwe huisbewoner, maar ons pleegkind hield zich goed aan de afspraken. Patrick en ik vonden het moeilijk om te voelen wat nu precies het probleem geweest was, als pleegkind zich bij ons aan regels kon houden zonder te exploderen, hoe zo was dat bij haar moeder dan onmogelijk.

Gelukkig kregen we vrij snel na deze gedachtespinsels te maken met situaties waarbij wij allebei op de proef werden gesteld. Zo hebben we de politie moeten bellen omdat pleegje lief op hoge poten het huis verlaten had, maar ook moesten we bemiddelen tussen onze toen nog driejarige dochter en het puberende pleegkind over de verdeling van de kussens op de bank, heb ik weken achter elkaar gesprekken moeten voeren met hulpverleners, schooldecanen, therapeuten, pleegzorg, vrienden, familie en de biologische moeder over hoe nu verder. Er werd kennisgemaakt met de moeder van haar eerste vriendje, ze biechtte haar drugexperiment op en verbouwde helaas haar kamer tijdens woedebuien. Mijn vriend en ik gaven twee vrije zaterdagen op om te komen praten over pleegouderschap en onze bezoeken aan de camping kregen een minder ontspannen karakter dan we gehoopt hadden.

Van tevoren werd ons verteld dat het om een drie maanden traject zou gaan, na 4 maanden werd duidelijk dat het langer ging duren. Deze zomer na een zeer ernstige escalatie, voelden wij als pleegouders voor het eerst een ontzettend grote behoefte om het weer rustig aan te mogen doen. Gewoon weer met ons eigen gezin ons eigen ritme ontdekken. Het was spannend om dit kenbaar te maken. Afgelopen donderdag is ze weer terug naar haar eigen huis gegaan. We hebben als afronding om de beurt uitgesproken wat onze beste herinneringen zijn aan het bijna jaar dat we samen waren.

Om nou te zeggen dat het klaar is, nee zo voelt het niet. Misschien komt dat ook omdat het een noodopvang zou zijn en we geen concreet doel meekregen. Het meest concrete was eigenlijk vooral een pauze voor moeder en rust voor beiden. En ja dat is absoluut gelukt. Ik wens dat de groei die ik bij beiden heb gezien gewoon gestaag doorgaat.

Als ik van tevoren geweten zou hebben wat het voor tijd en moeite zou kosten om een pleegkind te 'nemen', was ik er niet aan begonnen. Gelukkig maar dat ik me mijn belofte herinnerde mijn vriend en ik er gewoon voor gegaan zijn, gewoon op goed geluk. Ahee!

Zoveel manieren om lief te hebben

Liefhebben vanuit vertrouwen en rust, kan dat?

Vandaag werd ik me bewust van de diepere laag onder het uitspreken van zorgen om de ander. Dit gebeurde nadat ik met mijn familieleden deelde hoe het met me gaat.

Als kind hoorde ik niet anders dan; 'Pas op, kijk uit en doe voorzichtig!' Het was mijn ouders' manier om te zeggen; 'Lieverd, wat hou ik toch van je'. Dit hoorde ik als kind overigens helemaal nooit, ik wist het ergens wel, maar de woorden waren er nooit.

Als uitgaande puber kwamen er specifieke waarschuwingen bij, altijd met een lugubere ondertoon waarbij een willekeurige luisteraar zou kunnen vermoeden dat mijn ouders in hun vrije tijd niks anders deden dan naar misdaadseries en politieberichten kijken. Hun angst voor verkrachting, beroving en als laatste troef moord, was zo groot dat ik zelf ook werkelijk begon te geloven dat ik onveilig was 's nachts. Nee ik woonde niet in Mexico city, het was Doetinchem weet je nog?

Nooit dacht ik erover na totdat ik als 20 jarige in Amsterdam kwam wonen. Daar ontmoette ik aan de lopende band meiden en jongens die niet anders deden dan alleen door de stad fietsen nadat ze uitgeweest waren. Niks moord en doodslag.

Als moeder van 2 zonen werd ik op de proef gesteld. De eerste keren dat Angel de hort op ging, gaf ik hem waarschijnlijk (mezelf kennende...ahum) lange lijsten met waarschuwingen mee. Vervolgens spamde ik er gedurende de nacht nog wat sms'jes achter aan. Totdat Angel een hartig woordje met me sprak; 'Ma relax nou gewoon!' was the short version van zijn betoog.

Zoveel manieren om lief te hebben

Met Luna (nummer 2) werd ik al veel eerder getest. Als kleuter zat hij het liefst achterstevoren op het randje van de eettafel, klom altijd op hekken en muurtjes vanwaar hij mij riep om te laten zien hoe hij met losse handen op een giga hoogte gekomen was.

Regelmatig zat hij in het gips.

In de puberteit kwamen daar allerlei items bij die me enorm triggerde, ik schoot volledig in mijn worriedoll-modus en overlaadde hem met mijn zorgen en veiligheidsvoorschriften voor het leven.

Op een avond, na een feest bij mijn moeder, raakte ik in gesprek met hem. Wederom zei ik iets in de trent van; 'Maar dan maak ik me zorgen'. In zijn blik veranderde iets, zijn stem was anders en voor het eerst kon ik werkelijk horen wat hij zei.

'Hou nou eens op met je zorgen maken', waren de woorden die hij op mij afvuurde. Het lukte me voor het eerst ze te vertalen naar: 'Vertrouw me nou eens, ik kan heus voor mezelf zorgen'. Ik schrok enorm en nog wennend aan mijn nieuwe inzicht, omarmde ik hem en beloofde plechtig dit soort teksten voortaan achterwege te laten.

Toch betrapte ik mezelf vandaag twee keer maar liefs op het hebben van zorgen en het uitspreken ervan. Klaar ben ik ermee om energie te stoppen in rampscenario's. En hierbij nodig ik al mijn familieleden en vrienden uit mij voortaan vanuit vertrouwen te benaderen.

Ja mijn leven is aan verandering onderhevig, ja daar kan verdriet bij komen, ja het is mij niet altijd duidelijk hoe, wat en wanneer, maar alsjeblieft, ga voor deze keer eens uit van het droomscenario en spreek je vertrouwen uit.

Zoveel manieren om lief te hebben

Het zal zowel jezelf als zender als mij als ontvanger een totaal andere lichamelijke sensatie bezorgen dan het uitspreken van je zorgen. Ervaar maar.

Ahee!

Moedig moederen

Het moederschap. Er zijn boeken over geschreven en films overgemaakt en nog raak ik er niet over uitgepraat en gedacht.

Als kind dacht ik niet veel na over mijn moeder, maar was wel haar grootste fan, alles van haar wilde ik nadoen, op straat haar hand vasthouden, jaloers was ik op de liefde en aandacht van mijn moeder voor mijn jongere zusje en ik adoreerde mijn moeders schoonheid.

In de puberteit sloegen die gevoelens en behoeftes als een blad aan de boom om. Ik kwam in een fase dat ik alles wilde weten over mijn Surinaamse achtergrond. Opeens was er interesse in mijn vader en zijn achtergrond en concludeerde ik vooral dat mijn moeder niet zwart was. Een pijnlijk proces voor haar, regelmatig zei ze: 'Maar je bent ook Nederlands hoor, verloochen dat deel niet'. Ik luisterde maar half en ging door met het laten groeien van mijn dreads.

In diezelfde periode van mijn jeugd, beleefde ik er plezier in mijn mening te geven. Vooral als die mening haaks stond op die van mijn moeder. Ik zag dat haar rol in het gezin er een was die weinig aanzien kreeg. Ze deed veel vrijwilligers werk maar deed dat vooral in de uurtjes dat wij als dochters buiten de deur waren. Zelden kwam ik thuis in een leeg huis, bijna altijd was zij beschikbaar met thee en een luisterend oor. In mijn beleving trok ze weinig haar eigen plan. Het irriteerde me.

Moedig moederen

Weer wat jaartjes later ondertussen zelf moeder geworden en bevriend met Zon. Hierdoor ontdekte ik een heel ander soort moeder. De moeder van Zon was een vrouw die volledig bewust keuzes maakte. Zelfs als die niet per se stroomden met wat haar kinderen wensten. Het fascineerde me, vooral omdat ik nergens een spoor van ongemakkelijkheid bespeurde bij de moeder in kwestie.

Ze volgde cursussen om NEE te leren zeggen en praktiseerde haar nieuw verworven skill op haar kinderen. Naast de woonboot die ze met haar gezin bewoonde, was ze in het bezit van haar eigen woonark die dus helemaal van haar was. Daar zonderde ze zich soms af.

Om kort te gaan, ze nam volledig haar eigen space en voelde zich daar wel bij.

Wanneer ik in haar buurt was, keek ik mijn ogen uit. Ergens hoopte ik een beetje van haar lef en vrijheid over te kunnen nemen, maar de corrigerende stemmen in mijn hoofd bestempelden haar gedrag als egoïstisch.

Toch bleef ik steeds vaker vrouwen tegenkomen die ook een leven naast het moederschap hadden. Een leven waarin ze beslissingen durfden nemen die volgens hun omgeving niet correct waren. 'Wat een moed', dacht ik dan.

In mijn relatie met Patrick heb ik geleerd om werkelijk moeder te zijn. Ook groeide ik in mijn rol en volgde trainingen om mijn liefde meer vorm te kunnen geven. Nu voelt het dat ik in balans ben: zowel in mijn eigen kracht, mijn dromen aan het realiseren als wel in aandacht, zachtheid en liefde met mijn kinderen zijn. Die balans en het besef die te leven maakt dat ik straal en leef.

Ahee!

Opvoedenkinderspel?

korte verhalen over het leven van Yashodara als moeder van 3 kinderen.

